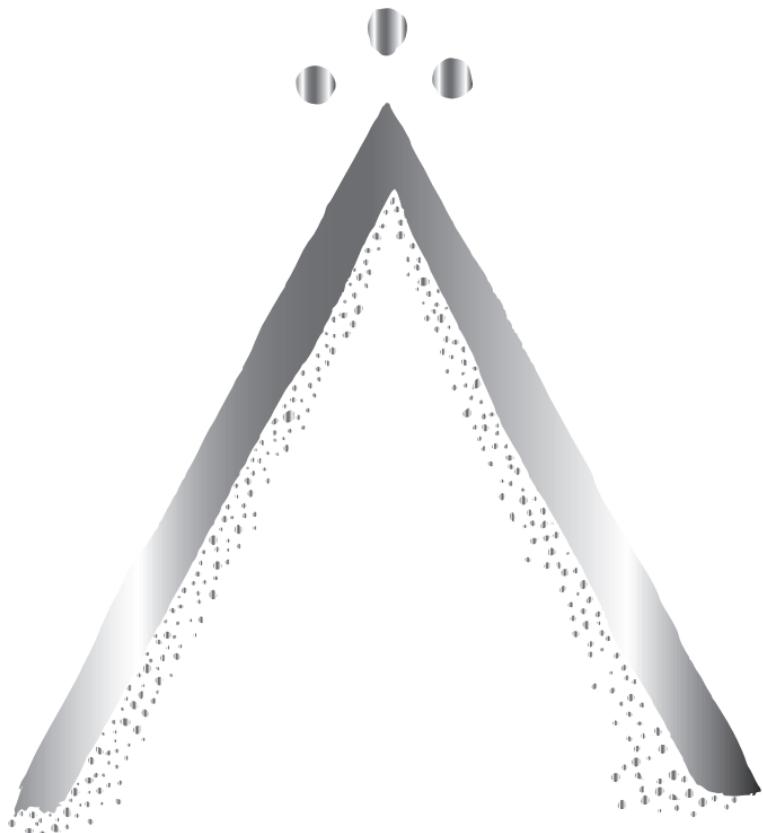
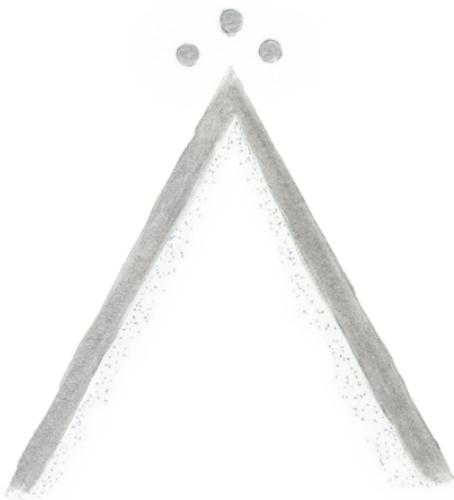

SIRDS VALODA

SIRDS VALODA

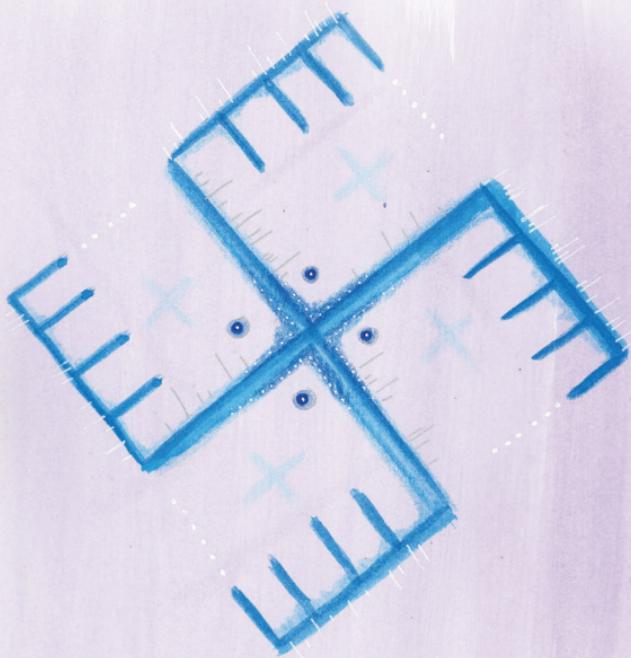
Idejas autore: Ilva Kalniņa

Korektore: Sandra Skuja

Mākslinieciskais noformējums: Daiga Kajone

Maketētāja: Liega Krūklīte

**Patiesība ir viena
Un Tā mīt Sirdī.
Sirds Svētā Liesma to sargā.**

“Mans zelts ir mana tauta,
Mans gods ir viņas gods.”

Šie, caur Rūdolfu Blaumani (“Tālavas taurētājs”) atnākušie, vārdi kā Dievišķās Mīlestības un Gaismas kodi bija Dziednieces, Gaismas un Mīlestības Skolotājas Zilākalna Martas dzīves būtība. Nesavtīgi palīdzot citiem visa sava mūža garumā, dziedinot no smagām slimībām un paglābjot cilvēkus no nelaimēm, nenogurstoši mācot un rādot Dievišķās Mīlestības spēku visā Tā varenībā, Kalpojot Gaismai un Radītājam ar visu savu Sirdi!

Kā atnāca šīs grāmatas ideja

Mēs šobrīd dzīvojam laikā, kad fiziskā pasaule saplūst ar Smalko Pasauli, kad Zeme satiekas ar Debesīm. Tie ir kosmiska mēroga notikumi, par kuriem pravieši un sūtņi sludinājuši jau tūkstošiem gadu. Lai spētu orientēties Jaunajos apstākļos, mums tiek dāvāti arī jauni instrumenti – tādi kā gaišredzība, gaišdzirdība, gaišjūtība, telepātija. Un tas viss notiek, paplašinoties apziņai, caur dziļu empātiju un Sirds centra atvērtību. Palēnām, noklusinot prātu un apslāpējot sava ego vēlmes un iegrības, arvien skaidrāk varam saklausīt savu intuīciju, iekšējo Sirdsbalsi, Sirdsapziņu, savu Dievišķo būtību. Un tā soli pa solim tuvojamies brīdim, kad Smalkā Pasaule ar mums sāk mijiedarboties. Tā izliek savas Zīmes kā ceļazīmes. Tās ir mums visapkārt, prātam netverami daudz un dažādas. Smalkā Pasaule gaida, kad mēs šīs Zīmes pamanīsim, kad būsim gatavi tās ieraudzīt. Jā, un šoreiz jau ar Gara acīm, jo ar ierasto, fizisko redzi tās paslīd garām nepamanītas.

Arī šīs grāmatas ideju saņēmu caur konkrētu Zīmi – 500 nodrukātām Zilākalna Martas fotogrāfijām! 2022. gada gada rudenī pie manis atnāca ziņa, ka ir pienācis laiks grāmatas “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” (autors Jānis Arvīds Plaudis, izd. “Ameija”, 2011) trešajam metienam. Nevilcinoties uzreiz sazinājos ar izdevniecības vadītāju, arī grāmatas idejas autoru, ar kuru jau bijām pazīstami. Viņš bija gatavs izdot, bet finansiāli ieguldīt savus naudas līdzekļus – nebija. Tā kā uzticējos savām sajūtām un Sirds centrā atnākušajam impulsam, sāku meklēt citus risinājumus. No savas pieredzes jau labi zināju, ka visām no Augšas atnākušajām Gaismas idejām, kuru realizācija kalpo citiem cilvēkiem un Vispārējam Labumam, vienmēr seko arī finansiāls atrisinājums. Tad nauda uzrodas visnegaidītākā un pārsteidzošākā veidā.

Un tā – līdz ar gaišo ideju – atnāca arī tikpat gaišs finansiāls risinājums: nepieciešamo naudas summu varu savākt kā ziedojušus no savu draugu un paziņu loka. Uzrunājot konkrētus cilvēkus, vadījos pēc intuīcijas. Un, kā vēlāk noskaidrojās, kāds no viņiem jau bērnībā ticies ar pašu Dziednieci un visu mūžu glabājis atmiņā viņas dotos padomus. Citam grāmatai “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” bija iegādāta jau iepriekš. Kā vēlāk sapratu, visi šie cilvēki kaut kādā ziņā jau bija saistīti ar Zilākalna Martu, lai arī paši to līdz galam vēl neapzinājās. Pateicībā: Inesei Dāvidsonei, Ilutai Gailei, Aijai Grīnvaldei, Ditai Kanapinskai, Jurim Jaunzemam, Raivo Sabulim, Rimantam Liepiņam un Jānim Zilveram! Un tā pāris mēnešos mums izdevās kopā to paveikt, un ar

neizsakāmu prieku Sirdī sagaidīju jaunos nodrukātos 500 grāmatas eksemplārus no tipogrāfijas. Tuvojās Ziemassvētku laiks, īpašs laiks, kad Debesis dāvā mums savu bezgalīgo Mīlestību un Žēlsirdību caur Dzīvā Kristus Apziņu, Viņa piedzimšanas Mistēriju izdzīvojot gadu no gada. Jutu vārdos neaprakstāmu, dziļu savīļņojumu Sirdī un bezgalīgu, bezgalīgu Pateicību par iespēju piedalīties šajā Visuma mistērijā caur Zilākalna Martas grāmatas dāvināšanu citiem. Tīrā, Baltā, Dziedinošā enerģija sāk plūst no pašas Dziednieces caur “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” grāmatu pie katras, kas tikai uzlūko viņas fotogrāfiju uz grāmatas vāka. Un, jau paņemot grāmatu rokās un lasot ar atvērtu Sirdi, apklusinot prātu, katrs pats jau uzsāk sarunu ar Viņu. Tā bija skaistākā Ziemassvētku Dāvana manā mūžā, un dziļā Pateicībā to pieņēmu, Sirdij gavilējot. Dāvana, ko mums pasniedza Debesis un Marta – dāvināt citiem Prieku, Cerību un Mīlestību!

Un tā kopā ar grāmatām toreiz saņēmu vēl vienu sainīti. Kā bijām vienojušies ar visiem ziedotājiem un izdevēju, cerēju tajā atrast nodrukātas lapiņas, kuras vēlāk vajadzētu ielīmēt katrā grāmatā, – ar pateicības tekstu par ziedojumu. Un liels bija mans pārsteigums, atverot paciņu, ieraudzīt ko pavism citu... Tās bija nodrukātas 500 Zilākalna Martas fotogrāfijas! Jā, Marta šādus jokus mēdz izstrādāt, lai mūsu cilvēciskā ego izpausmes nedaudz apslāpētu... Un vienlaicīgi Viņa atsūtīja savas fotogrāfijas kā nepārprotamu Zīmi, ka ir pienācis laiks atkal jaunai grāmatai.

Jau 2017. gada nogalē, kad pirmo reizi izlasīju “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta”, sapratu, ka kaut kad nākotnē būs vēl grāmata. Debesis toreiz paturēja noslēpumā iecerētās grāmatas Vēstījumu un tās dalībniekus.

Un atkal jau... viiss notiek īstajā laikā un vietā, un visi notikumi ir savstarpēji saistīti. Un tā man palēnām sāka atklāties jaunās, gaidāmās grāmatas ideja. Visās jau iepriekš izdotajās grāmatās par Zilākalna Martu vēstījumi bija pagātnes formā, aprakstot viņas dzīvi, cilvēkiem daloties savos pieredzes stāstos un atmiņās par izdziedināšanos. Vēlāk jau minētā grāmata “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” aplūkoja Dziednieces neparastās spējas, intervējot Latvijā pazīstamus zinātniekus, uzņēmējus, ārstus, psihologus, izglītības un kultūras darbiniekus, dažādu garīgo prakšu un ezoterisko skolu dibinātājus, gaišreģus un mēģinot izzināt šo spēju noslēpumu. Grāmatas noslēgumā ir intervija ar pašu Zilākalna Martu no Smalkā Pasaules. Jau tad, lasot Viņas vēstījumu, mani pārņēma dziļš saviļpojums, un bija neizsakāma vēlme sarunu ar Martu turpināt. Atbildot uz grāmatas līdzautora Enriko uzdotajiem jautājumiem¹ – Vai pašreiz jūs esat inkarnējusies uz zemes? Vai drīkst jautāt par jūsu iepriekšējām dzīvēm? –, Zilākalna Marta atbildēja:

“Mana galvenā būtības daļa atrodas mājās, taču reizi pa reizei es izpaužos caur kādu cilvēku,

¹ “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta”, Jānis Arvīds Plaudis, “Ameija”, 2011. 253.–254. lpp.

un ne vienmēr tas ir dziednieks, caur dziedniekiem tas notiek diezgan reti. Mana galvenā būtība nav iemiesotā veidā, tā ir pilnībā apvienota ar manu pilnīgo daļu, tāpēc vienlaicīgi es varu ierasties vairākās sētās, pie vairākiem cilvēkiem – viņu sapņos vai nomodā, pēc viņu lūguma vai aicinājuma un vienkārši tāpat, kad man ir sajūta, ka kāds ir pelnījis, lai es grūtā brīdī viņam esmu blakus.

Manas iepriekšējās dzīves? Tas ir garš stāsts. Es runāšu tagad sarežģīti. Es piedero pie planetārajiem Skolotājiem. Pirms tam mana dvēsele ir izgājusi mācību par mīlestību ciešanu skolā, un, kad es to biju apguvusi, es drīkstēju doties mājās un izvēlēties kādu citu skolu, kur māca radīšanas mācību ar mīlestību, bet bez ciešanām. Tomēr es izvēlējos atnākt pie tiem, kurus es mājās ļoti mīlēju, es devos kopā ar viņiem atkal uz ciešanu skolu, bet nu jau kā Skolotāja. Šādu dzīvju bija samērā maz, taču tikai šajā, pēdējā, es atnācu ar lielāku daļu no savas pilnības, lai palīdzētu tiem, kurus es mīlu, un viņi ar uzvilktu baltu kreklu vai nemazgātu muti mani te sagaidīja.”

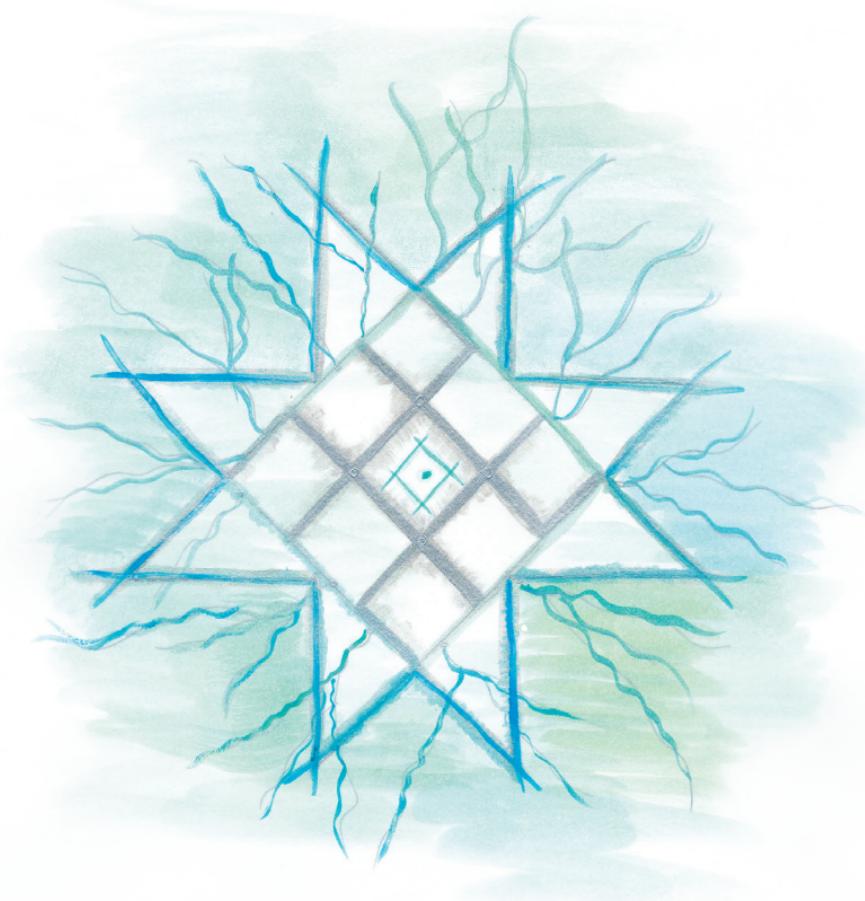
Mūsu patiesās Sirds vēlmes, kā zināms, Debesis vienmēr uzklausa. Un tā mana saruna ar Zilākalna Martu turpinās jau 7 gadus. Šo gadu laikā esmu piedzīvojusi arī sarežģītus un smagus pārbaudījumus, pēc kuriem mūsu sarunas kļuva vēl sirsnīgākas. Jā, tā ir Sirds valoda. Dievišķās Mīlestības valoda. Vārdos Tā nav aprakstāma! Tā ir kā impulss, caur sajūtām ienākošs Sirds centrā, visu izgaismojošs un attīrošs ar Dievišķo Liesmu.

Grāmatas “SIRDS VALODA” aicinājumam atsaucās visi, kuri, paklausot savas Sirds impulsam un sajūtot vēlmi palīdzēt arī citiem ar saviem pieredzes stātiem un vēstījumiem, vēlas iedrošināt uzticēties savām sajūtām un ieklausīties intuīcijā, Sirdsbalsī, SirdsApziņā. No visas Sirds ceru, ka mūsu pieredzes stāsti un vēstījumi aizskars arī Tavu Sirdi, lasot šo grāmatu vai klausoties audiogrāmatu.

Gaismas un Mīlestības Skolotāja, Dziedniece Zilākalna Marta šobrīd ir klātesoša mums visiem. Dziedinošā Mīlestības enerģija, kas plūst no Viņas, Sirds centrā ir sajūtama ikvienam.

Grāmatas idejas autore
Ilva Kalniņa (Ilva Urusvati)

P. S. Visi stāsti ir publicēti autoru redakcijā, lai saglabātu vēstījumu autentiskumu un enerģētiku.

Ilva Kalniņa (Ilva Urusvati)

Mana pirmā tikšanās ar Zilākalna Martu

Viss mūsu dzīvē notiek likumsakarīgi un secīgi, visi notikumi ir savstarpēji saistīti un nejaušības nepastāv. Un arī mēs, visi cilvēki, esam savstarpēji saistīti un vienoti uz mūsu planētas Zeme. Mēs ar neredzamām saitēm esam savīti ar Zemi, ar akmeņiem, kristāliem, augu un dzīvnieku valsti, jo viss ir Dzīvs. Mēs dzīvojam vienā elpā, esam vienotā Dzīvības energijas plūsmā. Šobrīd ieejam Jaunā Laikmeta Kosmiskajā ērā, kas apliecina mūsu Apziņas atvērtību un gatavību jau Kosmiska plašuma mērogiem un likumiem.

Ikviens cilvēks, ko sastopam savā dzīves ceļā, pie mums atnāk ar kādu konkrētu mērķi un uzdevumu. Arī – lai mēs savstarpēji izlīdzinātos, atdotu karmiskos parādus, kas radušies šinī vai kādā no iepriekšējām dzīvēm. Tiklīdz to saprotam un

apzināmies, tā sākam ar izpratni un dziļu pateicību pieņemt visu, kas ar mums noticis pagātnē, notiek šobrīd un vēl tikai notiks nākotnē. Jo tikai mēs paši – un neviens cits – esam izsaukuši tos vai citus notikumus savā dzīvē.

Mēs nākam un turpināmies no savas bērnības, no tās gaisotnes, kas tolaik valdīja ap mums. Bērni, kā jau lieli empāti būdami, burtiski kā sūklīši uzsūc un uzņem sevī visu ap viņiem ģimenē notiekošo. Mums tiek dāvāti tieši tādi vecāki, vecvecāki, brāļi, māsas un citi tuvie cilvēki, lai sekmētu un veicinātu mūsu dzīves Uzdevuma izpildi pēc iecerētā Augstākā Plāna.

Mana bērnība pagāja diezgan nemierīgi – nepārtrauktos pārdzīvojumos un satraukumos, kuri uz ārpasauli izpaudās kā nepaklausība un nepārtrauktas palaidnības. Maniem sargeņģeljiem un Gaismas Skolotājam tolaik bija daudz darba, viņiem nācās strādāt bez brīvdienām! Un tā vecāki izlēma mani aizvest pie Dziednieces Zilākalna Martas. Tolaik viņa dzīvoja Raunā, pavisam netālu no mūsu mājām. Un tā vecmāmiņa mani pie viņas aizveda. Godīgi atzīšos, ka neko daudz no tās reizes neatceros, nav man palikušas kādas spilgtas atmiņas vai sajūtas, neatceros arī, ko viņa toreiz man teica. Atceros tikai, jau mājās atgriežoties, man bija jālieto viņas uzlādētais cukurs un vēl citi produkti. Un tikai daudz, daudz vēlāk man atnāca Atklāsme – kas toreiz patiesībā notika! Mēs ar Zilākalna Martu kontaktējāmies Gara līmenī, abas noslēdzām

Vienošanos Smalkajā Plānā, tādu kā Garīgu vienošanos, kura stāsies spēkā un sāks darboties, tiklīdz pienāks noteiktais laiks.

Esmu no sirds pateicīga savai vecmāmiņai Bertai jeb Babītim, kā mēs viņu saucām, kas mani aizveda pie Martas, savai mammai Aijai, tētim Jurim, māsai Vitai un brālim Normundam, brāļa tēvam Gunāram un citiem radiniekiem, ar kuriem kopā varēju iziet savas Dvēseles šīszemes iemiesojuma mācībstundas. Esmu pateicīga Liktenim par Ceļa posmu, kuru visi kopā gājām. Un viss notika tā, kā arī vajadzēja notikt, – saskaņā ar Augstāko Plānu.

Atkalsatikšanās

Un tā – pēc ilgiem, ilgiem gadiem, kad savas dzīves smagākos pārbaudījumus un karmiskos uzdevumus jau biju paveikusi, kad biju spējusi apklusināt arī savu aktīvo prātu, – Debesis atlāva man mosties. Un atvēra Kanālu, t. i., spēju sazināties ar savu Augstāko Es, ar savu Dievišķo būtību.

Atceros – tajā laikā man visa galvas virsma svila kā uzkarsēta cepeškrāsns, varēju uz tās uzlikt rokas un sasildīt, jo tas notika vēlā rudenī. Un tā es pamazām sāku atgūt savas Dvēseles atmiņu un atcerēties senās pieredzes. Tad arī Zilākalna Marta uzreiz atnāca pie manis no Smalkā Plāna, lai kļūtu par manu Gaismas un Mīlestības Skolotāju. Smalkā Pasaule atrodas mums līdzās, tā ir ciešā un nepārtrauktā mijiedarbībā

ar mūsu fizisko realitāti. Tā ir tikpat reāla un īsta, tikai veidota no daudz smalkākas matērijas. Abas pasaules ir daudz, daudz tuvāk viena otrai, nekā mums sākotnēji varētu šķist. Gara Pasaule vienmēr ir atvērta saskarsmei, tikai jānoskaņojas uz vajadzīgās frekvences.

Tikai tad, kad visi lielākie un nozīmīgākie iepriekšējo dzīvju karmiskie parādi un saistības nokārtotas un iztrūkstošie puzzles gabaliņi atraduši savu vietu, esam spējīgi līdz galam izprast savas šīs dzīves notikumus. Izprast un dziļā jo dziļā pateicībā pieņemt visu daudzkrāsaino savas Dvēseles Ceļa mozaīku. Kāpēc tik svarīgi ir ar pateicību pieņemt notikušo? Tāpēc, ka ar to iesākas Dvēseles dziedināšana. Tā mēs spējam paši sevi izdziedināt, atgūstot savus Dvēseles spēkus, kurus esam atstājuši tuvākos vai tālākos, arī iepriekšējo dzīvju pagātnes sāpīgajos un traģiskajos notikumos. Tikai tad, kad esam savākuši sevi kopā visā sava Gara spēkā un jaudā, mēs spējam sevi pa īstam pieņemt un iemīlēt. Ieraudzīt un atpazīt to savu patieso, īsto un Sirdstīro būtību, Dievišķo pirmsākumu mūsos. Un tikai caur sevis iemīlēšanu spējam patiesi iemīlēt un pieņemt arī citus cilvēkus, dzīvi un visu plašo un daudzdimensionālo pasauli.

Kad skolnieks ir gatavs, atnāk viņa Skolotājs. Tā vēsta sena Austrumu gudrība. Bija 2017. gada vēls rudens, no visa notiekošā savā dzīvē biju iedzīvojusies veģetatīvajā distonijā. Tā ir kā viena no atpazīstamām pazīmēm drīzai Dvēseles atmodai.

Biju nogurusi no nemitīgās cīņas ar sevi, jau no agras bērnības mēģinot līdz galam izprast – kas es esmu. Cik sevi atceros, vienmēr esmu jutusi dziļi, dziļi sevī kādu apslēptu, neatpazītu spēku, kuram nekādi nespēju pieklūt. Lai arī bērnībā biju kustīga kā ūdenszāle, darbīga un aktīva, mani neatstāja sajūta, ka iespēju vēl daudz, daudz vairāk. Vēl tagad atceros tās bērnības un agrās jaunības sajūtas, it kā esmu ar kādām neredzamām dzelzs stīpām cieši sastīpota, ierobežota savās izpausmēs, radot Dvēseles skumjas, nomāktību un nespējot no tā atbrīvoties.

Un tā, tajā vēlajā rudens vakarā, kad sajutos pilnībā izsmēlusi savas iespējas un man patiešām vairāk nebija atlikuši Dvēseles spēki, lai cīņu ar sevi turpinātu, es nolēmu visu turpmāko nakti pavadīt lūgšanās. Lūdzos un raudāju, lūdzos no visas Sirds Augstākajiem Spēkiem, lai atļauj man aiziet no šīs pasaules, ka esmu tam gatava, arī no nāves vairs nebaidos. Zināju, ka ir tādas augsti attīstītas Dvēseles, kuras pašas pēc savas vēlēšanās spēj iziet no fiziskā iemiesojuma. Tajā naktī savu dzīvi ieliku Dieva rokās! Un tā pagāja visa nakts... esot nomodā un dziļās lūgšanās. Toreiz tā bija mana mūža vispatiesākā Sirds lūgšana, visnopietnākā un dziļākā saruna ar Dievu. Kad pienāca rīts, sajutu pavisam skaidri, ka kaut kas ir izmainījies – dziļi manī un līdz ar to arī apkārtējā pasaulē. Bija sajūta, ka īsti vairs nepiederu šai fiziskajai realitātei, it kā esmu jau ārpus tās robežām. Paēdusi brokastis, kā ierasts, izgājām abi ar Enrico, mūsu šokolādes

krāsas labradoriņu, ikrīta pastaigā jau pa ierasto un iemīļoto maršrutu apkārt Amerikas Savienoto Valstu vēstniecības kvartālam. Un vēl joprojām šī jaunā un neierastā sajūta turpinājās. Nolēmu doties uz centru pēc Grāmatu nama “Valters un Rapa” internetveikalā pasūtītajām divām grāmatām par Dziednieci Zilākalna Martu. Iesēdos automašīnā un braucu. Pa ceļam nospriedu: tā kā esmu jau ārpus šīs fiziskās realitātes likumiem, tad varu atļauties tos vairs neievērot. Vēl tagad atceros tās sajūtas, kā lielā ātrumā nesos pāri Vanšu tiltam, garām Nacionālajam teātrim, krietni pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu. Laimīgi nokļuvusi līdz grāmatnīcai, nopirku grāmatas un turpināju braukāt pa centru. Apstājoties pie luksofora Elizabetes ielā, pie Vērmaņdārza, radio sāka skanēt dziesmas vārdi:

“... Dievam, Mārai, Kosmosam var paprasīt,
Ikvienam ceļu parādīs.
Nav nozīmes, kur spēku pasmelties,
Jo tas tev šeit un tagad vajadzīgs.
Dzīvi dzīvojam, dzīvo sajūtām,
TU PALIEC!...”

Dziesmu dzirdēju pirmo reizi, vēlāk internetā atradu, ka Dziesma veltīta TIEM, KURIEM JĀPALIEK!! To radīja draugi un mūziķi – grupa “Ārzemnieki”, pieminot pāragri mūžībā aizgājušo Jāni Vaišu, kurš savulaik ar jahtas “Milda” komandu apceļoja pasauli, vēlāk strādāja radio “Skonto” rīta raidījumā, kuru savulaik regulāri klausījos.

Vārdos grūti aprakstīt tā brīža sajūtas... atceros katru sīkumu, katru niansi un emociju, it kā tas viss būtu noticis vakar. Labi, ka tobrīd atrados, sēžot pie stūres, savā automašīnā, jo tik dziļu un spēju Atklāsmi caur asarām par visu līdzšinējo dzīvi, izgaismojot arī nākotni, pēc negulētās un lūgšanās pavadītās nakts, nebūtu spējusi izturēt, kājās stāvot. Caur Sirds Centru atnāca tāds kā impulss no Augšas. Jā, esmu uzklausīta, un mana līdzšinējā, vecā dzīve izbeigusies, esmu no tās atbrīvota uz visiem laikiem! Un jāsāk gatavoties pieņemt Jaunā Dzīve – Dāvana no Dieva, Māras un Kosmosa.

Ar lielu interesiju uzreiz arī kēros pie jauniegūto grāmatu lasīšanas: “Zilākalna Marta” (autors Jānis Arvīds Plaudis) un “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” (autors Jānis Arvīds Plaudis un idejas autors Enriko Plivčs). Lasīju pirmo grāmatu, kurā cilvēki stāsta un dalās savos atmiņu stāstos par tikšanos ar Dziednieci Zilākalna Martu, kad viņa dzīvoja pie Zilākalna “Zažēnos”, gan vēlāk Raunā un Iecavā. Kā Viņa spējusi izdziedināt no smagām slimībām, palīdzēt dažādās dzīves likstās un nelaimēs. Man kaklā sāka kāpt kamols, acīs sariesās asaras un sāku raudāt, raudāju un raudāju... nevarēju ilgi rīmties, jo tik dziļi manā Sirdī izlasītais atsaucās. Un vienā acumirklī arī VISS kļuva skaidrs!! Ne jau ar prātu, nē! Savas Sirds Centrā sajutu spēju impulsu, kas atnāca no Augšas kā vārdos neaprakstāms, spožs uzplaiksnījums. Jā, to dēvē par Dievišķo Atklāsmi! Viņas pēdējais iemiesojums šeit, uz planētas Zeme, bija kā Dziedniecei. Zilākalna Marta visu savu

dzīvi veltīja Dziedinot cilvēkus, palīdzot nelaimē nonākušajiem, mācot viņiem Dievišķās Mīlestības Mācību. Atklājot šo Visuma lielāko Noslēpumu, cilvēks iegūst sev veselību, harmoniju, prieku un pārpilnību. Es caur asarām, lūkojoties it kā ar Gara acīm, ieraudzīju visu Martiņas dzīves gājumu, viņas ziedošanos citu labā, nesavību palīdzot visiem, viņas Dvēseles misiju šeit, uz Zemes. Atnāca arī Atklāsme par Dzīvā Jēzus Kristus Dievišķās Mīlestības enerģiju, caur kuru Marta Dziedināja. Manā Sirdī ieplūda tobrīd tik dziļas, vārdos neaprakstāmas Pateicības un Mīlestības jūtas – par visu, ko Viņa paveikusi! Viņas ārējais fiziskais veidols dzīves laikā bija ietverts pavisam vienkāršā un necilā lauku sieviņā, kas ļaudis arī veda dziļā maldināšanā, liedzot viņiem ieraudzīt Martas patieso Garīgo būtību. Jā, tolaik vēl bija īsteni tumšie laiki, kad par Smalko Pasauli skaļi runāt nevarēja, cilvēki pat domāt par to baidījās. Jau tad Zilākalna Marta, pieņemot cilvēkus, sāka viņus garīgi modināt, Dziedinot ievainotās Dvēseles caur Dzīvā Jēzus Mīlestības enerģiju, strādājot ar Vārda un Domas spēku. Un, neskatoties ne uz ko, daudzu Sirdis jau toreiz atsaucās, iedegoties Dievišķās Liesmas dzirkstīm arvien spožāk un spožāk.

Abas jau minētās grāmatas izlasīju un ieliku grāmatu plauktā. Un tā tās tur mierīgi stāvēja līdz brīdim ar savādo atgadījumu. Jā, pirmajā acumirklī tas viss tiešām izskatījās savādi! Pareizāk sakot, izklausījās. Vienā pēcpusdienā pēkšņi istabā man

līdzās sākās rībēšanai līdzīga diezgan skaļa un apdullinoša skaņa, jutu arī tādu kā vibrēšanu telpā... dīvaina un nesaprota, ne īsti kā no šīs pasaules un realitātes. Vēlāk, pēc pāris gadiem, līdzīgas sajūtas mani pārņema, pirmo reizi dzīvē levitējot! Un tā, paveros apkārt un nekādi nevaru atrast trokšņa cēloni. Tad paskatos uz grāmatu plauktu un redzu, ka starp citām grāmatām ieliktā grāmata “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” pēkšņi sākusi kustēties un slīdot ar lielu un varenu blīķi nogāž tai priekšā stāvošo grāmatu! Un... uz mani lūkojas pati Marta no savas grāmatas vāka fotogrāfijas! Jā, es, protams, zināju par telekinēzi, ka Gari no Smalkās Pasaules spēj iedarboties uz priekšmetiem mūsu fiziskajā realitātē. Viens ir teorētiski zināt, bet pavisam kas cits – to reāli arī piedzīvot! Kad sākotnējais izbīlis pārgāja, atnāca sajūta caur Sirds Centru – no Martas kā apliecinājums, ka Viņa patiešām ir ieradusies! Atkal mēs abas esam satikušās, tikai šoreiz Viņa atrodas Smalkajā Pasaulē, un man turpmāk būs jāapgūst jaunas iemaņas, jāmācās Viņu arvien labāk saklausīt un sajust. Tajā brīdī es pamazām jau sāku apjaust, kāda tad izskatīsies tā mana Jaunā dzīve. Un tā būs dzīve, kurā jāmācās uzticēties savai Sirdij, savai intuīcijai. Jāklausa Sirds impulsam, jo tas nāk taisnā ceļā no mūsu Dievišķās Būtības, mūsu Augstākā Es. Uzticēšanās un Paļaušanās uz Augstākajiem Spēkiem būs kā parole, kā ieejas kods, lai dotos uz priekšu, iekšā Jaunajā dzīvē ar tās jaunajiem likumiem un noteikumiem.

Ceļš līdz Dziedināšanas koncertiem

Līdz brīdim, ko aprakstu, man pagāja 7 gadi, līdz spēju pilnībā atvadīties no iepriekšējās pieredzes – sev tik ierastās biznesa vides. Es 10 gadus biju nostrādājusi vienā no Latvijas lielākajām un senākajām nekustamo īpašumu kompānijām par nekustamo īpašumu aģenti. Manas karjeras virsotne bija vairākus miljonus eiro vērtas savrupmājas atkārtota pārdošana viena gada laikā! Toreiz mans šefs, pats būdams nekustamo īpašumu darījumu Guru Latvijā, pēc atkārtotā villas pārdevuma neizturēja un piezvanīja, lai pajautātu: “Ilva, kā tev tas izdevās?!” Tolaik, tālajā 2008. gadā, to vēl nemācēju izskaidrot, uztvēru to kā vienkārši lielu veiksmi, apstākļu sakritību un tā tālāk.

Bet tagad jau zinu skaidri, ka nekas nenotiek nejauši un tāpat vien! Šī biznesa perioda pieredze bija man kā tāds īsais kurss mācības atkārtošanā par enerģiju un naudu. Visas mūsu eksistences pamatā ir enerģija, Dzīvības enerģija. Cilvēka psihiskā enerģija ir pati vērtīgākā valūta šeit, uz Zemes, nevis dolārs vai eiro. Ne velti senās zināšanas par Cilvēka patiesajām spējām tikušas tik rūpīgi sargātas, piekļuves atļauju uzticot tikai noteiktus pārbaudes testus nokārtojušajiem. Un šie testi jau ir vispārzināmie – vara, nauda un slava. Tie ir kā sava veida lamatas, kurās Augstākie Spēki izliek cilvēciskajam ego, kas diemžēl nav Dievišķā daļa mūsos.

Esmu pateicīga nekustamo īpašumu biznesa periodam, jo no visas Sirds varēju pati izspēlēties un vērot tuvplānā visas šīs spēles ar naudu un mantu, varu un ietekmi, godkāri, slavu.

Esmu pateicīga arī par iespējām, ko šis laiks man sniedza, lai sevi pilnveidotu un attīstītos. Pārdodot savrupmājas Mežaparkā, sāku interesēties par arhitektūru, īpaši jūgendstilu. Tolaik zināju gandrīz visu Mežaparka vēsturisko apbūvi no galvas – gan katras ēkas arhitektūras stilu, arhitektu un būvniecības gadu, vadāju klientus kā ekskursijās. Paldies arī par angļu valodas privātnodarbībām – turpat birojā uz vietas darba laikā, ar firmas vadības akceptu. Pēc tam vēl aizgāju arī uz franču valodas iesācēju kursiem, kas lieliski aktivizēja un mobilizēja smadzeņu darbību. Vēl arī foto nodarbības pie Mārča Bendika mūsu birojā bija vērtīgas un noderīgas, jo radīja padziļinātu interesi par fotogrāfiju. Uzreiz pēc tam apmeklēju Latvijas foto vecmeistara Māra Kundziņa fotokursus, caur fotogrāfiju iepazīstot arī sakrālās ģeometrijas noslēpumus. “Ar gaismu sākas fotogrāfija. Ar to saistīta ir visa mūsu dzīve. Laba fotogrāfija gaismu atstaro, ļoti laba – izstaro. Iemūžinātājs, kurš ir laimīgs, ap sevi izstaro gaismu un pārējos padara gaišākus. Ir liela laime, ka esat šajā armijā, kas cilvēkus padara laimīgākus un gaišākus” – tā mūs mācīja Sirdsgudrais un Viedais dabas fotogrāfs Māris Kundziņš. Lieli Cilvēki aiz sevis atstāj daudz Gaismas savos darbos!

Saprotams, tolaik jau tāpat mūsu birojā pastāvēja neoficiāla sāncensība starp kolēģiem par jaunāko un dārgāko mobilā telefona modeli (tolaik *Nokia* bija topā), arī par automašīnām, bet savukārt starp kolēģēm – par dārgākajām somiņām, zābacīniem, kostīmiņiem un tā tālāk. Tādi ir biznesa vides likumi un noteikumi. Tā kā ar ierasto fizisko redzi nav iespējams saskatīt otra cilvēka patieso būtību, tad visu nosaka ārējais spožums un veidols.

Šobrīd populāri ir soctīklos *Youtube*, *Facebook* u. c. dalīties pieredzē par saviem Sakrālajiem jeb Dvēseles pieredzes ceļojumiem. Tas nozīmē – doties uz tām pasaules vietām un valstīm, kurās kādreiz, kādā no iepriekšējām dzīvēm, jau esi dzīvojis un kur ir jāpaveic kāds Dvēseles Uzdevums. Esmu bezgala priecīga un pateicīga, ka jau toreiz, pirms 20 gadiem, man bija iespēja ceļot un apmeklēt tās vietas, kuras izrādījās tik svarīgas un nozīmīgas manai Dvēselei, kas vēlāk arī sekmēja manu garīgo atmošanos. Piemēram, Nīlas kruīzs Ēģiptē ar noslēpumaino Sfinksu, piramīdām un templi, īpaši Luksoras un Karnakas templi! Tikko atgriezos no šī eksotiskā ceļojuma, tā uzreiz devāmies slēpot uz Šveices Cermatu, pasaulslavenā Materhorna kalna pakājē. Materhorns ir īpašs Kalns Smalkajā Pasaulē, to sajutu jau toreiz, kaut vēl neapzināti.

Esmu bezgala pateicīga šai biznesa periodā gūtajai pieredzei, un Atklāsme, ko pēc vairākiem gadiem piedzīvoju, ne kādā naudā un Zeltā nebija novērtējama! Jo pēc 7 gadiem, kad jau biju

iepazinusi savas Dvēseles būtību, aktivizējusi Augstākās Apziņas centrus, paplašinājusi Apziņu un atklājusi Dievišķā Gara Dāvātās psihiskās enerģijas spējas, nevienā brīdī nesajutu pat vismazāko vēlmi sākt ar tām pelnīt naudu, taisīt biznesu.

Gluži otrādi – es uzreiz sāku nodarboties ar dažādiem labdarības projektiem. Braucu uz dzīvnieku patversmi “Ulubele” kā brīvprātīgā, arī uz dzīvnieku pansiju “Ar Sirdi delnā” Ventspilī un atbalstīju finansiāli. Adīju gan ar rokām, gan uz mašīnas un savus adījumus dāvināju labdarībai – pirmslaikus dzimušajiem bērniņiem caur “Sirds siltuma darbnīcu”. Jo toreiz jau intuitīvi sajutu, ieklausoties savā dzīļākajā būtībā, ka tādā veidā iespējams ātrāk gan enerģētiski attīrīties, sakārtot savas karmiskās lietas, gan arī straujāk virzīties uz priekšu Garīgajā izaugsmē. Un, kā izrādās, pašai tobrīd vēl īsti to neapzinoties, es jau praktizēju gan Karma jogu, gan Krija jogu, gan arī Agni jogu, veicot šīs prakses caur reālu darbošanos – palīdzot citiem. Un tas arī ir Mans turpmākais Ceļš – radošie kultūras, mākslas un mūzikas, grāmatu izdošanas labdarības projekti. Jo mēs tikai tad varam no visas Sirds dāvināt un dot citiem, negaidot pretī nekādu atlīdzību, ja paši esam saslēgti ar Bezgalīgo Dievišķo Beznosacījumu Mīlestības Avotu. Tas ir īstais un patiesais dāvināšanas prieks un Labdarības pamats! Jo tikai tad sākam apjaust, ka ne jau mēs dāvinām un dodam citiem, bet caur mums tiek dots un dāvināts. Mēs tikai atļaujam tam notikt! Ikviens, kurš iepazinis šo fantastisko sajūtu, man piekritīs,

ka vārdos to nav iespējams aprakstīt, ar prātu to arī nevar saprast. Vienkārši Sirds gavilē un esi jau it kā citā Dimensijā!

Un tā, sākot uzticēties Debesīm un mācoties saskatīt izliktās Zīmes, iesākumā klūpot un krītot, es neatlaidīgi turpināju doties uz priekšu. Visu darīju dziļi intuitīvi, apzināti nepieķeroties kādai konkrētai garīgajai praksei vai mācībai, stundām nesēdēju meditācijās, sarežģītās jogas pozās un tā tālāk. Tiesa, sākuma periodā man meditācijas palīdzēja iziet no stresa, apklausināt hiperaktīvo prātu. Mana pirmā meditācija notika “Elijas namā” pie Jura Rubeņa Lūžņā, netālu no Ventspils, pirms 14 gadiem. Nedaudz vēlāk piedalījos vienā sev ļoti nozīmīgā meditācijā pie Maijas Kadiķes Enģeļu skolā. Tā bija Sirds Centra atvēršanas meditācija. Sasēdāmies aplī kādas padsmīt meitenes un Maijas vadībā devāmies Ceļojumā uz Bali salu – ar gaišu un dzidru Mīlestības enerģijas piepildītu vietu. Savā Sirds Centrā sajutu spēju tropiski karsto Bali salas enerģijas plūsmu un man uz īsu brīdi palika slikti ar sirdi, uznāca tāds kā vājums, sirds stipri dauzījās, apgrūtinot arī elpošanu. Jā, tikai pēc vairākiem gadiem man atnāca Atklāsme, kas toreiz īsti notika. Caur šo meditāciju man patiešām strauji atvērās Sirds Centrs, uzliesmojot un iedegoties Svētajai Sirds Liesmai! Ko tas nozīmē? Tas nozīmē, ka Smalkās Pasaules pašu augstāko – Ugunīgo – Pasauļu enerģijas sāk plūst caur Sirds enerģētisko centru. Uz šo meditāciju mani aizsūtīja Debesis un Marta, jo tiku gatavota gaidāmajiem četriem

Dziedināšanas koncertiem ar mūziķi Arni Medni. Vēlāk ik pa laikam vēl kādu meditāciju papraktizēju, līdz atnāca Atklāsme, ka varu sazināties ar Augstākajiem Spēkiem caur savām sajūtām, ar jūtziņas palīdzību jebkurā brīdī, un man vairs nav vajadzības doties meditācijā. Vienu reizi devos arī šamaniskajā ceļojumā. Bez ajavaskas, saprotams, jo psihotropās vielas, lai mākslīgi paātrinātu kādus procesus, nav mani vilinājušas. Tajā reizē šamaniski ceļoju tikai ar bungām un vīraku, lai satiktu savu spēka dzīvnieku. Un satiku... skaistu milzu tīgeri! Interesanti, ka rituāla vadītāja katram lika izvēlēties kādu sev labi zināmu vietu (koka dobumu, kādu alu, jūras krastu un tam līdzīgi), kuru izmantot kā portālu šamaniskajam ceļojumam. Neatceros, ko toreiz izvēlējos, jo mani uzreiz “ielaida” caur Liepu apli Turaidas Dainu kalnā! Bijušais kolēģis, kurš strādā Turaidas muzejrezervātā, stāstīja, ka Liepu aplis un Dainu kalns interesē arī budistus, kas no tālienes esot braukuši, lai veiktu šeit savus rituālus.

Saku paldies arī Pēterim Kļavam! Ar lielu interesi savulaik klausījos raidījumus “Seit un tagad” vēlu vakaros Latvijas televīzijas pirmajā kanālā. Pēc tam pāris gadus reizi mēnesī gāju uz viņa lekcijām klātienē, daudz lasīju Kļavas ieteiktās grāmatas. Viena no manām mīlākajām grāmatām tolaik bija “Joga autobiogrāfija”, kuru vairākkārt lasot un pārlasot, sāku sajust garīgu saikni ar Joganandu, viņa Skolotājiem, un jo īpaši ar Babadži. Caur Babadži enerģiju saņēmu vārdos neaprakstāmu, ļoti dziļu savas Dvēseles attīrišanos un Dziedināšanos.

Paramahansa Jogananda bija indiešu jogs, kuram Debesis uzticēja Misiju doties uz Kaliforniju, ASV, lai tur 1920. gadā dibinātu Krija jogas centru un atklātu Rietumiem senās Austrumu zināšanas. Un vēlāk, kad es jau pati gatavojos doties uz Nujorku 2022. gada nogalē, sajutu lielu atbalstu arī no Joganandas.

Sākot iet savu patieso Dvēseles Ceļu, t. i., pildot sava fiziskā iemiesojuma jeb šīs dzīves Uzdevumu (un tāds ir katram no mums), viss turpmākais sāka notikt it kā pats no sevis. Šīs sajūtas līdzinās Plūsmai, it kā kāds no Augšas vadītu un visu noorganizētu mūsu vietā.

2021. gada 27. jūnijā dziednieks Oskars Peipiņš savā *Facebook* profilā lūdza atsaukties un atsūtīt savus pieredzes stāstus par Dziednieci Zilākalna Martu. Mēs ar mūziķi Arni Medni nosūtījām viņam vēstuli:

“Labdien!

Atsaucoties Jūsu lūgumam dalīties pieredzē par Dziednieces Zilākalna Martas dziedināšanu un palīdzību, vēlamies no visas sirds un ar mīlestību dalīties mūsu brīnumainajā pieredzē.

Tas sākās 2017. gada nogalē, pie manis atnāca Zilākalna Marta ar konkrētu uzdevumu, norādot

arī konkrētus cilvēkus, ar kuriem kopā darboties un realizēt viņas iecerēto. Un tie bija mūziķis un komponists Arnis Mednis (2011. gadā pārcieta smagu insultu, kā sekas ir dalēja paralīze) un dziednieks un gaišregis Aldis Ķeviņš. Mums diezgan ātri un skaidri atnāca ziņa, ka Arnim Mednim jārada jaundarbs, kas veltīts visiem Latvijas patriotiem Latvijas simtgadē – cilvēkiem, kuri savu dzīvi, darba mūžu veltījuši Latvijas valstij. Arnis pusgada laikā sakomponēja “Tālavas taurētāju” (Rūdolfa Blaumaņa poēma), koris “Salve” un profesionāli mūziķi iestudēja šo koncertuzvedumu, izmantojām arī gongu un koshi zvanus, arī videoprojekcijas paspilgtināja šo ideju. Un tā mēs sākām organizēt un gatavoties 4 koncertuzvedumiem: 2018. gada 11., 14., 15. un 16. novembrī Rīgas Svētā Jāņa evangēliski luteriskajā baznīcā. Biļešu pārdošana uz koncertiem noritēja ļoti gausi, mēs nesapratām iemeslu, arī Aldi Ķeviņš nezināja padoma. Līdz burtiski 2 nedēļas pirms koncertiem man atnāca ziņa no Martiņas, ka visi četri iecerētie koncerti būs Dziedināšanas koncerti – seansi, kuros līdzdarbosies pati Marta, un viņa arī izvēlējās tos cilvēkus, kuriem jābūt šajos koncertos. Mēs gandrīz visas biļetes pārvērtām par labdarības ielūgumiem un nosūtījām uz Ziedot.lv, lai caur viņiem nodotu tālāk invalīdu biedrībām, pensionāru apvienībām, dažādām sabiedriskajām organizācijām, jauniešiem u. c. Un tā brīnumainā kārtā vienas nedēļas laikā piepildījās 4 koncerti (apm. 2000 cilvēku).

Mēs šos koncertus nereklamējām kā Dziedināšanas koncertus ar Zilākalna Martas piedalīšanos, lai nesāktos lieka ažiotāža, sapratām, ka visi aicinātie un atnākušie cilvēki to paši sajutīs ar sirdi.

Katrā koncertā mūziķis Arnis Mednis teica ievadrunu, kurā atzīmēja, ka koncerti veltīti visiem Latvijas patriotiem, īpaši veltīts Dziedniecei Zilākalna Martai, kura izdziedinājusi vairāk nekā 70 000 cilvēku un izteica cerību, ka drīz visās Latvijas svētvietās atkal iedegsies ugunis un cilvēki garīgi modīsies. Uzaicinājām arī kādu goda viesi, kurš teica svētku uzrunu, un tā mūs ar savu klātbūtni pagodināja Vaira Vīķe-Freiberga, priesteris Andrejs Mediņš (viņu uzaicinājām kopā ar viņa puišiem no Bruknas Kalna kopienas), mācītājs Uģis Pallo (viņš darbojas draudzē “Pilsēta” un strādā ar slimiem bērniem invalīdiem).

Gaisotne koncertos bija fantastiska, jo mūziķis un komponists Arnis Mednis “Tālavas taurētāju” komponēja ar lielu mīlestību, koris un mūziķi arī piedalījās ar lielu atdevi un sirdsmīlestību. Un šajos koncertos caur gaišajām, dievišķajām dziedināšanas enerģijām pašam mūziķim Arnim Mednim tika dota iespēja mazināt paralīzi, izdziedināties no smagās slimības.

Mums bija liels pagodinājums un vienlaicīgi arī liela atbildība noorganizēt šos 4 koncertus.

Esam neizsakāmi dziļi savīļnoti un mūžīgi
būsim pateicīgi Martai un visiem Gaismas spēkiem
par uzticēšanos un gaišo Mīlestības enerģiju!

Cieņā

Ilva Eriņa un Arnis Mednis”

Vēl piebildīšu, ka toreiz, pirms šiem Dziedināšanas koncertiem, man atnāca vīzija, ka Arnis atgūst savas kustības spējas, ka viņam ir dota Zaļā gaisma no Debesīm un iespēja pilnībā iziet no smagās saslimšanas. BET... mēs nenoticējām, līdz galam nenoticējām... Toreiz es vēl nenoticēju!! Mana apziņa kaut kam tādam vēl nebija gatava! Es tolaik biju tikko garīgi atmodusies un vēl nesapratu pašu izdziedināšanās mehānismu. Kā Tas darbojas.

Mēs ar Arni turpinājām radoši darboties ar lielu Martas atbalstu, ko jutām gan katrā mūsu kopīgajā mūzikas projektā, gan arī ikdienā.

Izdevām mūzikas disku “Mana tautasdziesma”, pateicoties Arvīda Mūrnieka finansiālajam atbalstam, iesaistīto mūziķu un dziedātāju atsaucībai un sirsnībai. Kopā ar talantīgo un Sirdsgudro mūziķi Laumu Bērzu piedalījāmies arī “Dod pieci” labdarības akcijā stikla studijā Doma laukumā. Izveidojām koncertprogrammu ar tautasdziesmām, kuru veltījām Latvijas pirmajam prezidentam Jānim

Čakstem, atskaņojot to Jelgavas Latviešu biedrības 140 gadu jubilejas pasākumā. Mums ar Arni jau par tradīciju kļuva, apmeklējot viņa vecāku atdusas vietu Otrajos Meža kapos, katru reizi aiznest svecīti arī Jānim Čakstem, pateicībā pieminot viņa ieguldījumu mūsu Latvijas valsts nodibināšanā. Katru 11. novembri, Lāčplēša dienā, devāmies arī uz Brāļu kapiem godināt strēlniekus, viņu drosmīgās un bezbailīgās Dvēseles. Vasaras Saulgriežos abi vienmēr radījām skaistas Ziedu mandalas kāpās jūras krastā – Gaismai, Mīlestībai un Dziedināšanai!

Kopīgi sakomponējām “Roka mesu” – skaņdarbu ērgelēm, sintezatoram un solistam. Mesas ideja Arnim atnāca Zilākalnā, kad bijām uzkāpuši augšā, pašā virsotnē. Tā ir tautas Svētvieta kopš senlaikiem. Pirmatskaņojumu sākotnēji plānojām Rīgas Domā, biju jau sagatavojuusi un izsūtījusi vairākus simtus ielūgumu mūsu draugiem, labvēļiem un kolēgiem muzikālajos projektos, kad ieradās labi zināmā, slavenā vispasaules slimība un koncertu mums aizliedza rīkot. Tad Debesis ar “Roka mesu” mūs aizsūtīja uz Kurmeni pie Andreja Mediņa. Tās pirmatskaņojumu 2020. gada 29. jūnijā ar patiesu prieku dāvinājām Kurmenes iedzīvotājiem un viesiem priestera Andreja Mediņa organizētajos Kurmenes Svētā Pētera Romas katoļu baznīcas 150 gadu jubilejas svētkos. (Pirmatskaņojuma ieraksts pieejams *Youtube* kanālā “Līdzcietība un Mīlestība”.)

Un tā laiks gāja, un sāku just, ka pati slīdu lejā – strauji pasliktinājās pašsajūta, radās pat veselības problēmas, jo daļu smagās Arņa slimības biju uzņēmusi uz sevi. Un tas bija kā brīdinājuma signāls no Augšas, ka pienācis laiks mums katram ar Arni iet savu ceļu. Nācās atzīt jau labi zināmo patiesību, ka nevienam nav iespējams palīdzēt un viņu izdziedināt, lai arī cik liels atbalsts nāktu no Augšas, ja cilvēks pats tam vēl nav gatavs.

Esmu bezgalīgi pateicīga Debesīm par šo pieredzi! Tā bija kā Dāvana, iespēja piedalīties Dievišķajā Radīšanas procesā caur mūziku. Vērot, kā sākotnēji mūzika kā Dievišķā dzirksts komponistam atnāk no Augšas sajūtās, tad, piemeklējot īstās nošu kombinācijas, harmonijas un mūzikas instrumentus, sāk lēnām materializēties, līdz izskan kopējā jaunradītā skaņdarbā. Un pirmskaņojums vienmēr ir dziļi emocionāls un savīļnojošs brīdis! Man tika atklāts Dievišķais mūzikas un mākslas radīšanas Noslēpums, caur abu sākotņu Sakrālo mijiedarbību – Dievišķo Sievišķo un Dievišķo Vīrišķo.

Atnāca arī Atklāsme, kas patiesībā ir Dieva dāvāts Talants un kas tikai īslaicīgs slavas uzplaiksnījums un popularitāte. Sapratu līdz Sirds dziļumiem, kāda atbildība ir cauri visai dzīvei iznest un nosargāt šo Dieva Dāvanu – mūzikas Talantu. Tā nav viegla Misija, un tāpēc jau Dievs savas Dāvanas uztic tikai stiprām Dvēselēm!

Pēc kāda gada saņēmu ziņu no Augšas, ka caur bezgala sarežģīto, smago un vienlaicīgi tik Dievišķi skaisto pieredzi kopā ar Arni, esmu izturējusi un nokārtojusi Pārbaudījumu – Līdzcietības un Mīlestības testu! Tieši šie divi vārdi – Līdzcietība un Mīlestība –, kuri tiek apliecināti reālā rīcībā un darbībā, palīdzot citiem, nevis tikai vārdos, ir kā ieejas kods Jaunajā Uguns Laikmetā. Tīra, no Sirds nākusi Līdzcietība ir spējīga attīrīt visus radušos karmiskos šķēršļus cilvēku starpā, jo ar Arni kā pāris, izrādās, esam bijuši kopā jau vienā no iepriekšējām dzīvēm. Līdzcietība spēj darīt patiesus Brīnumus! Šī Pārbaudījuma un Testa sūtītājs bija Maitreija (budismā dēvēts kā piektais Buda, hinduismā Kalki Avatārs, Dieva Višnu iemiesojums) – nākamais Buda, kas nāks fiziskajā iemiesojumā uz Zemes noteiktajā laikā. Tolaik vēl joprojām dzīvoju šaubās, daudz kam notiekošam īsti līdz galam vēl nespējot noticeit. Un kā apliecinājumu savām sajūtām saņēmu pavisam skaidru Zīmi. Tajā vasarā vienu dienu sazvanījāmies ar gaišreģi Aldi Ķeviņu un runājāmies par Jauno Laikmetu ar jaunajām enerģijām, lielajām pārmaiņām, kas notiek visapkārt, un, pieminot Maitreiju, man uzreiz notika arī enerģētisks saslēgums ar Viņu. Izjutu asas un pēkšņas sāpes muguras lejasdaļā, krustu rajonā. Aldis uzreiz arī pārtrauca mūsu sarunu, redzot kas notiek. Tikpat pēkšni kā parādījušās, sāpes pēc neilga laika pārgāja. Kāpēc sāpes – jautāsiet. Tāpēc, ka mūsu smalkajos ķermeņos (ēteriskajā, astrālajā un mentālajā) glabājas visas mūsu vēl līdz galam

neatrisinātās problēmas, apspiestās emocijas un tā tālāk jeb enerģētiskie tumšie sablīvējumi. Un, izejot kontaktā ar Attīrošo Dievišķo Visuma Ugunīgo enerģiju, šie mūsu tumšie plankumi nospogulojas un izpaužas caur fizisko ķermenī sāpju veidā. Katram cilvēkam tas notiek individuāli, skatoties, kāda ir viņa Apziņas atvērtība un kādās vibrācijās viņš dzīvo.

Nikolaja Rēriha muzejā, Nujorkā

Tad, pēc kāda laika, kad biju sevi atkal savedusi kārtībā un, pateicoties Debesīm, enerģētiski attīrījusies, sāku pamazām saņemt ziņas no Augšas, lai gatavojos doties uz ASV. Zīmes man tolaik nāca daudz un dažādas, līdz viss kļuva arvien skaidrāks un izkristalizējās arī vieta, kur man jānokļūst. Un tā būs Nujorka! Nikolaja Rēriha muzejs, Manhetena un Centrālparks. Ar Nikolaju Rērihu, un īpaši ar Helēnu Rērihu, garīgu saikni jutu jau vairākus gadus, kopš 2018. gada rudens. Tas bija laiks, kad ar Arni Medni gatavojāmies “Tālavas taurētāja” četriem dziedināšanas koncertiem Rīgas Sv. Jāņa baznīcā. Un tobrīd, lai arī bija organizatoriskas rūpes un vēl piedevām Arņa smagā slimība, emocionālais pacēlums un prieks par gaidāmajiem koncertiem bija vārdos neaprakstāms. Neilgi pirms koncertiem, vienu dienu, kamēr Arnis ar saviem bijušajiem klases biedriem no Emīla Dārziņa mūzikas skolas,

kora “Salve” diriģentiem, sniedza interviju Latvijas Radio Doma laukumā, es sajutu vēlēšanos aiziet labāk uz kādu izstādi turpat blakām – mākslas muzejā “Rīgas Birža”. Un pavisam negaidīti nokļuvu Nikolaja Rēriha gleznu izstādē! Gleznu ekspozīcija bija izvietota augštāva plašajā zālē. Lielformāta audekli, košās krāsas, Gaisma, Kalni, Tibetas klosteri... un ar mani kaut kas notika!

Staigāju gar gleznām, asaras acīs, un mana Sirds dauzās kā negudra. Kaut kur dziļi savā Sirdī jau atpazinu šīs sajūtas... Kaut kas līdzīgs jau ar mani atgadījās, kad sajutu pirmo reizi saikni ar Martiņu.

Interesanti, ka nekad agrāk savā dzīvē nebiju izjutusi vēlēšanos doties uz Ameriku. Un tā priecājos par gaidāmo ceļojumu, tikai uzdevu jautājumu Debesīm: kā es tur nokļūšu bez covid pasa?-, jo bija 2022. gada novembris – vēl ar stingriem noteikumiem un ierobežojumiem. Sarakstījos ar ASV vēstniecību Rīgā, jautāju, vai obligāti vajag? Jā – bija viennozīmīga atbilde – bez pošu pasa jūs iekšā Amerikā netiksiet. Jau kādu pusgadu iepriekš biju sakontaktējusies ar N. Rēriha muzeju Nujorkā un uzzinājusi, ka pie viņiem tikšu ielaista bez “pasa” un arī visdrūmākajā lokdaunā, ja tāds tajā laikā pēkšņi pārņems Nujorku. Toreiz, saņemot šo labo ziņu, sajutu, ka Plūsma atkal ir iesākusies, atliek tikai tai sekot!

Un tad saņemu arī ziņu no Martas: “Uzticies, un es Tev palīdzēšu aizlidot uz Nujorku!!!”

Uzticējos, uzticējos, no visas Sirds uzticējos.

Atzīšos godīgi... viegli tas nebija, nepavisam. Jāpērk aviobiļetes, jāaizpilda formalitātes, jāsarunā naktsmājas u. c. organizatoriskas lietas. Un beigās vēl jātiekt iekšā Amerikā – gan lidmašīnā, gan izejot pasu kontroli, ielidojot jau Dž. F. Kenedija starptautiskajā lidostā Ņujorkā! Pirms pašas izlidošanas uz Ņujorku Oslo starptautiskajā lidostā satiku režisoru Andri Gauju ar radošo komandu. Viņi arī devās uz Ņujorku, lai filmētu kadrus savai jaunajai filmai, kuras stāsts jau atkal būs par to pašu – Dievišķo, Neizdibināmo, Noslēpumaino Visumu. Atkal satikāmies nākamajā rītā Bronxsā, “Daugavas Vanagu” mītnes virtuvē, kur sarunu turpinājām. Uzzināju, ka viņiem sarunāta intervija ar kādu pasaулslavenu budisma filozofijas un reliģijas pētnieku, zinātnieku. Aicināju arī viņus atbraukt uz Nikolaja Rēriha muzeju un pafilmēt jaunajai filmai. Jā, cik interesanti, mēs visi ejam uz vienu Mērķi, meklējot un cenšoties atrast vienu un to pašu, tikai katru mūs Debesis ved pa savu, individuālu un unikālu mūsu katra Dvēseles pieredzes Ceļu.

Sākotnēji, pirms ceļojuma, grūts bija brīdis, kad apzinājos, ka nav īsti neviena, kam to izstāstīt! Neviens jau tāpat neticēs! Un atnāca arī sajūta, ka nevajag nevienam stāstīt. Tas ir mans Paļaušanās un Uzticēšanās tests Debesīm.

Uz Ņujorku devos, lai paveiktu vienu no saviem Dvēseles Uzdevumiem, kādēļ esmu piedzimus

šinī dzīvē. Jau savulaik, kad tikko garīgi modos, man Debesis arī uzreiz atsūtīja ziņu, kas esmu par Dvēseli un ko šeit uz Zemes daru. Uzzināju, ka esmu senās Atlantīdas Bibliotēkas informācijas vācēja Dvēsele un mans Uzdevums, ejot cauri dzīvēm, ir nosargāt Dievišķo Svēto Liesmu savā Sirdī. Zinu, ka iepriekšējā dzīvē biju viens no Apaļā galda 12 Svētā Grāla Bruņiniekiem, kas regulāri mēroja tālo un tolaik bīstamo ceļu no Norvēģijas karaļnama uz karaļa Artūra galmu Anglijā, un ne tikai.

Un tā – Nujorkā man uzticētais pienākums bija, mijiedarbojoties ar konkrētām Nikolaja Rēriha gleznām, vadīt caur sevi (saviem enerģētiskajiem centriem jeb čakrām) Jaunā laikmeta Uguns enerģijas. No Smalkās jeb Gara pasaules Uguns sfērām nākošās enerģijas vadīju Zemes plānā. Uguns enerģijām plūstot un aktivizējot Gleznās ietvertos Gaismas kodus, notika Brīnumains process, kā rezultātā Jaunās enerģijas aizplūda uz attiecīgajiem egredoriem visā plašajā pasaulē. Tās Sajūtas par notikušo vārdos nav iespējams aprakstīt! Izejot no Muzeja, burtiski lidoju kādus vairākus centimetrus virs zemes. Bija sajūta, ka iespēju visu Manhetenu ieskaut Gaismas un Dievišķās Mīlestības enerģijās. Katram pretimnācējam, ejot cauri Centrālparkam un braucot vēlāk metro, sūtīju savas Sirds Gaismu un Mīlestību. Tā staroja it kā pati no sevis. Vienkārši staroja, man neko īpašu vairs nevajadzēja darīt, vienkārši ļaut TAM notikt! Atgriežoties Muzejā jau pēc pāris dienām (sajutu nepieciešamību dažas

dienas nedaudz atpūsties, jo enerģiju plūsma bija ļoti spēcīga, un manas Sirds centram nācās izturēt milzīgu slodzi), atnesu baltas rozes Helēnai Rērihai – Bezgalīgā, Bezgalīgā Pateicībā! Viņa arī ir viena no maniem Gaismas Skolotājiem.

Balta roze ir Mīlestības un Gaismas Pasaules simbols, un tās vieglais, netveramais aromāts apliecina Smalkās Pasaules klātesamību. Arī Martinai mīļākie ziedi ir baltās rozes. Tās savulaik arī dāvināju visiem mūziķiem un dziedātājiem mūsu koncertos un mūzikas projektos. Un tās vedu uz Sila kapiem Martas dzimšanas dienā.

Vēl mēs kopā ar Anitiņu no Nujorkas “Daugavas Vanagiem” paveicām skaistu rituālu. Centrālparkā izveidojām Ziedu mandalu – Gaismai, Mīlestībai un Mieram! Konkrēta mandalas radīšanas vieta man tika atklāta jau labu laiku pirms lidojuma, vēl Rīgā esot. Un Centrālparkā noteiktā vietā atstāju arī uzlādētu kristālu.

Mājupceļā no Nujorkas lidmašīnā sēdēju tieši pie iluminatora. Tā kā izlidoju vēlu vakarā, pilsēta atklājās visā savā krāšņumā. Un tā, lidmašīnai uzņemot augstumu, lielpilsētas ugunis lēnām izzuda skatienam. Tad pēc brīža, kad atkal pavēros laukā, ieraudzīju ko pārsteidzošu... pilnīgi melnas nakts debesis ar Oriona zvaigznāja jostas trim spožajām zvaigznēm – Mintaka, Alnilam un Alnitak – un vēl četrām zvaigznēm, kas visas kopā veido to

ieslīpo trapeci, kuru senie romieši esot dēvējuši par Venēras spoguli! Tās bija vienīgās zvaigznes visā plašajā debesjumā! Un tik ļoti tuvu, ko sajutu gan fiziski, esot lielā augstumā, gan enerģētiskā līmenī. It kā ar savu fizisko ķermenī atrados lidmašīnas krēslā, bet ar Apziņu caur Sirds Centru saslēdzos jau ar Mintaku, Alnilam un pārējām zvaigznēm. Lūkojos tajās kā apburta, nespēdama atraut skatienu, stundām ilgi, jo lidojums bija garš. Un atkal jau Sirds sitās kā negudra, un visu manu būtību pārnēma dziļš Prieka un Pateicības vilnis! Nav nejaušības, ticiet, jo tieši no Oriona ļoti senā pagātnē uz Zemi nonāca meteorīts. Tas nebija parasts meteorīts, un arī nokrišanas vieta netika izvēlēta nejauši. Tā ir Oriona Dāvana, kas glabā un palīdz mūsu planētai Zeme uzturēt saikni ar Augstāko pasauļu vibrācijām. Nikolaja Rēriha glezna “Varoņa zvaigzne” (1936. g., tempera uz audekla), kas atrodas Nujorkas muzejā, ir veltījums šim notikumam. Meteorīta mājvieta atrodas leģendām apvītajā Šambalā, Himalajos. Tā ir Lielās Baltās Brālības, Zemes cilvēces Lielo Skolotāju, mājvieta. Un nelielais, dūres lieluma akmens, kas atdalīts no šī meteorīta, ir mītiskais un noslēpumainais Čintamanī akmens, kurš parādās reizi 100 gados, lai sekmētu kādu visas Cilvēces evolūcijai svarīgu un nozīmīgu procesu virzību. Un iepriekšējo reizi, t. i., 1923. gadā, tas tika uzticēts Rērihiem – Helēnai Rērihai. Sieviete ir šī Akmens glabātāja un sargātāja.

Vēl interesanti, ka fiziskajā plānā mana ķermeņa temperatūra kādus pāris mēnešus pirms un pāris mēnešus pēc Nujorkas turējās tikai nedaudz virs 35 grādiem. Sākumā nevarēju atrast tam izskaidrojumu. Gatavojoties Nujorkai, daudz lasīju, skatījos dokumentālās filmas, klausījos lekcijas un seminārus par Rērihiem. Un tad atcerējos, ka Helēnas Rērihas dienasgrāmatā lasīju par viņas aprakstītajām sajūtām un pieredzi, vadot caur sevi Uguns enerģijas. Viņai pat nācās naktī gulēt uz maisiem, kas piepildīti ar ledainu ūdeni, lai enerģētiskie centri (čakras) nepārkarstu. Jā, ar Uguns enerģijām jokot nedrīkst! Tās ir Jaunā Laikmeta enerģijas, un ar Tām mums būs jāiemācās apieties un sadraudzēties.

Jā, protams, to var saukt par veiksmi, laimīgu gadījumu vai tml. – aizlidot 2022. gada novembrī uz Nujorku bez *covid* pases. Visu, kas ar mums pašiem notiek, un arī apkārtējās pasaules notikumus varam uztvert un saprast tikai caur savas Apziņas atvērtību. Strādājot ar sevi un paplašinot Apziņu, mums tiek dāvātas jaunas pieredzes un zināšanas par Visuma likumiem. Un mēs neesam vieni!! Gaismas Skolotāji un visa Gaismas Pasaule ik mirkli sūta mums savu Atbalstu, ko varam sajust savā Sirdī.

Neilgi pēc atgriešanās mājās, jaukas pavasara dienas novakarē – atcerēšos šo datumu visu turpmāko dzīvi – 19. aprīlī, tiku Izdziedināta

no bronhīta, saslimšanas 20 gadu garumā. Jau kopš skolas gadiem mīlu sportiskas aktivitātes, dinamisku un aktīvu dzīvesveidu, un, saprotams, šī slimība mani apbēdināja ne pa jokam. Jā, pati apzinājos slimības cēloni, medikamentus lietoju ļoti retos gadījumos un pirms ilgāka laika, kad bija saasinājumi. Pēdējos trīs gadus uzsāku Apzināto elpošanu – ejot garās pastaigās, ieelpoju Dzīvības enerģiju un Veselību un izelpoju savu slimību. Regulāri staigāju un kāpelēju pa stāvajām nogāzēm, takām un celiņiem Siguldas pasakainajā Gaujas senlejā. Ticēju no visas Sirds, un BRĪNUMS notika! Esmu Izdziedināta!!! Vārdos neizsakāma Pateicība! Bezgalīga, Bezgalīga Pateicība Martai un visai Gaismas Pasaulei!

Par Dziesmu svētkiem

Vēlos pieminēt pagājušās vasaras Dziesmu svētkus. Lai arī pati fiziski klātienē tajos nepiedalījos, sūtīju savas Sirds Gaismu un Milestību visiem svētku dalībniekiem, apzinājos viņu Misiju un arī to, cik šie Svētki ir Dziedinoši viņu Dvēselēm.

Un tā, 3. jūlija rītā saņēmu vēsti no Martas:

“Šodien rit jau ceturtā diena mūsu latviešu tautas lielākajiem Gara un Kopības svētkiem. Dziesmu svētku laiks ir maģisks mistēriju laiks, tas ir kā

sensenā un sakrālā latviskā Baltu koda aktivizēšanās laiks, ko savā Sirdī sajūt ikviens latvietis, lai arī kurā pasaules malā viņš būtu atradis savas mājas. Un ierobežojošajām laika, telpas un attāluma dimensijām vairs nav nekādas nozīmes. Atšķirīgie uzskati, daudzās ticības, pārliecības un dogmas izplēn kā nebijušas, lai dotu vietu kam jaunam – Vienotībai, Kopībai, Draudzībai, Radošumam, Priekam un Mīlestībai. Un mūsu mazā Latvijas zemīte šo Svētku laikā kļūst par atvērtu Gaismas un Mīlestības enerģijas portālu. Tā ir mūsu Zemes Misija un Dāvana Kosmosam, visai Cilvēcei un mūsu Planētai. Iedziļinoties ar atvērtu Sirdi un iepazīstot Dziesmu svētku senās tradīcijas, mums tiek dāvāta iespēja doties Sakrāluma un Garīguma Ceļojumā.”

Noslēdzot savu stāstu

Šonakt pabeidzu rakstīt savu stāstu šai grāmatai. Laukā ir auksta ziemas nakts, kailsals un blakus plavā pie mājas balkona, pašā pilsētas centrā Siguldā, ir atnākušas vairākas stirniņas – ar nadziņiem kasa zemi, cenšoties atrast ko ēdamu. Pacienāju viņas ar burkāniem. Paveros skaidrajās nakts debesīs ar tik daudz zvaigznēm un planētām! Un atkal jau ieraugu Oriona zvaigznāja jostu! Sirds priekā iegavilējas, un, kā jau ierasts, nosūtu Mintakai un pārējām zvaigznēm savas Sirds Gaišmas un

Mīlestības sveicienu. Vēl arī Venērai – Mīlestības planētai, ar kuru pēdējā laikā izjūtu īpaši tuvu saikni. Un uzreiz, kā atbildi saņemot, pēkšņi pamanu spožāk iemirdzamies vienu krītošu zvaigzni!! Viss plašais Debesjums ar miljoniem, miljardiem un triljoniem zvaigžņu, planētu, galaktiku Kosmosa plašumos šobrīd mums ir Atvērts. Un gaida, kad būsim apguvuši SIRDS VALODU, lai varētu ar mums sākt sazināties!

Jo Tā ir MĪLESTĪBAS VALODA, kurā sarunājas viss Visums!

VISS IR VIENS, UN VISS IR MĪLESTĪBA!

Arnis Mednis

Eju uz Gaismu,
visapkārt tumsa vien,
un mana Dvēsele pret Sauli brien.

Pirmo reizi ar Martu man tāds garīgs kontakts bija, kad Ilva man uzdāvināja grāmatu “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta”. Tas notika 2017. gada vēlā rudenī. Un es atceros, ka grāmatu izlasīju uzreiz un nākamajā dienā lasīju jau otrreiz. Ilva pie manis atnāca ar ideju uz Latvijas simtgades svētkiem sakomponēt kādu muzikālu skaņdarbu, kas būtu veltīts Zilākalna Martai un visiem, kuri savu dzīvi veltījuši, lai palīdzētu citiem. Visiem, kuriem Latvija ir Sirdij tuva. Un man uzreiz tad atnāca no Augšas doma, ka tas varētu būt Rūdolfa Blaumaņa “Tālavas taurētājs”. Jo es, nepārzinot tik labi ģeogrāfiju, es domāju, ka apmēram tas reģions ir, ka Tālava atrodas kaut kur pie Zilākalna. Bet tas nav

tieši blakus. Un man vēl tas reģions ir svarīgs ar to, jo mans tēvs ir dzimis un audzis Burtnieku pagastā, kas ir salīdzinoši tuvu Zilamkalnam. Gaišreģis Aldis Ķeviņš mums pastāstīja, ka vārdi no “Tālavas taurētāja” – “Mans zelts ir mana tauta, / Mans gods ir viņas gods” – bija kokā izgrebti un atradās virs durvīm Martas dzīvojamā istabā “Zažēnos”!

Un tā radās doma komponēt “Tālavas Taurētāju”, kas sākumā bija domāts kā parasts koncerts, bet beigās tas pagriezās pavisam citādi. Un sanāca, ka tas bija tāds kā dziedināšanas koncerts, kur tie cilvēki, kas atnāca, varēja dziedināties, jo tur bija arī Zilākalna Martas bilde videoprojekcijā. Un mēs koncertus beigās organizējām kā labdarības koncertus caur Ziedot.lv. Uz šiem koncertiem varēja nākt visas invalīdu organizācijas, bērnu un jauniešu organizācijas. Un kopā tie bija četri koncerti 2018. gada 11., 14., 15. un 16. novembrī, kopā 2000 cilvēku.

Doma par “Roka mesu” man atnāca no Augšas, un tas notika tieši Zilākalnā. Man Radītājs šo domu atsūtīja. Un interesanti bija tas, ka tad, kad es sāku komponēt – jāņem vērā, ka es neesmu akadēmiski izglītots komponists un tās visas lietas, ko pārzina akadēmiskie komponisti, kuri mācījušies kontrapunktu un polifoniju –, es to visu nezināju un vēl šodien īsti nezinu, jo es neesmu kompozīciju mācījies Mūzikas akadēmijā vai Konservatorijā. Daudzas lietas, kuras es nezināju akadēmiski, kuras

nebiju apguvis Konservatorijā, jo mans dzīves ceļš nebija tāds, man tās intonācijas un frāzes atnāca pa tiešo no Augšas, no Radītāja. Es pats nezināju, kā un kāpēc es tā daru, bet es izdaru! “Roka mesas” komponēšanas laikā es daudz klausījos Bahu un Dītrihu Bukstehūdi, pārsvarā Johanu Sebastiānu Bahu. Vislabāk man patika “Tokāta un fūga Fa mažorā”.

Un sākotnēji mēs ar Ilvu domājām rīkot šo pirmatskaņojumu uz Lieldienām Rīgas Domā. Bet tad tas viss paputēja sakarā ar *covid*. Bet tad atkal no Radītāja atnāca doma, ka “Roka mesas” pirmatskaņojumu mēs varam sarīkot Kurmenē. Tur ir tāds gaišs priesteris Andrejs Mediņš, ar kuru mēs bijām jau kontaktējušies “Tālavas taurētāja” projekta ietvaros. Tobraid viņš tieši Kurmenē rīkoja lielus baznīcas svētkus, uz kuriem Andrejs aicināja daudz dažādus mūziķus, dažādos žanros. Tur piedalījās arī “Prāta vētra” un “DAGAMBA”. Tā sakrita, ka viņiem vajadzēja kādu garīgo oriģinālskaņdarbu, un man bija “Roka mesa”, kuru mēs arī realizējām. Un tas bija ļoti, ļoti pacilājošs un ārkārtīgi garīgi gaišs koncerts! Tas ir nofilmēts un apskatāms arī *YouTube*. Pēc koncerta daudzi cilvēki nāca klāt, un tur bija arī daudzi katoļu priesteri, kas bija sabraukuši pie Andreja Mediņa uz baznīcas svētkiem. Un viņi nāca klāt un izteica man komplimentus – ne tik daudz muzikālus, cik tādus garīgus. Un kaut kur jau no tā brīža es sajutu Zilākalna Martu kā savu Sargeņeli. Kā zināms, katram cilvēkam ir savs Sargeņelis,

un es sajutu, ka tā ir Zilākalna Marta, kas ir mans Sargeņelis. Es diezgan bieži vēršos pie Viņas ar kādu lūgumu pēc palīdzības – kā jau pie Sargeņeļa.

Skarbs ziemeļu vējš
manu Dvēseli plēš,
bet Saule to silda un Gaismā cel.

Dace Dansone-Deņisova

Dziednieces Daces saruna ar Zilākalna Martas garu

Dzīve uz Zemes parasti ir darbs. Tāpēc – jo smagāks darbs, jo augstāk ir kāpusi dvēsele garīgajā attīstībā pirms dzimšanas, jo vairāk tā uzņēmusies attīstīties šajā dzīvē un garīgi augt. Taču cilvēka Ego, kas negrib garīgi attīstīties, parasti meklē vieglākos dzīves ceļus – iegrīmst fiziski redzamajā pasaule, komfortā, finansiāli labā dzīvē, atkarībās, aizmirstot par to, ka viņš vispār ir dvēsele. Tad kāds dzīves neparedzēts notikums vai smaga slimība var piespiest cilvēku atkal attīstīties un augt. Piespiest apstāties un saprast, ka viņš nav tikai fiziska miesa, ka viņš nav tā mašīna vai māja, ko ir nopircis. Ka viņš ir kaut kas augstāks un vairāk par ķermenī un prātu. Ka nav piedzimis, tik lai ikdienā eksistētu materiālā pasaule, bet patiesībā ir atnācis kā dvēsele pildīt kādu garīgu uzdevumu.

Taču lielākā daļa cilvēces to gadsimtiem neapzinājās. Tāpēc ikdienā noliedza tos, kas saprot vairāk, redz dziļāk. Noliedza arī gaišreģus un dziedniekus. Taču, kad bija krīze, skrēja pie tiem kā pie pēdējā salmiņa. Dziednieki šādu rīcību, no vienas puses, saprata, no otras puses, tie gadsimtiem darbojās divās frontēs: tika noliegti, apsmieti, nogalināti publiski, bet atzīti un pieprasīti “pa kluso”.

Dziednieki zināja, ka cilvēki negrib mainīties, negrib paši strādāt ar sevi. Tāpēc, Augstāko spēku likti, uzņēmās uzdevumu: būt palīgs cilvēkiem, starpnieks starp debesīm un zemi, darīt daudz ko citu cilvēku vietā, uzņemot uz sevi citu grēkus, arī citu cilvēku slimības un problēmas. Dziednieki, nesavīgi palīdzot citiem, savā ziņā grāva sevi, jo apzinājās, ka par labu darbu var saņemt pretī sliktu, pat maksāt ar dzīvību.

Dziednieka spējas – dziedināt dzīvās radības – tiek dotas konkrētām dvēselēm no Augstākiem spēkiem. Dziednieka dvēseles uzdevums ir nesavīgi palīdzēt dzīvai radībai, konkrētos Zemes evolūcijas posmos. Tā ir īpaša dāvana un īpaša atbildība. Izteikta jutība un spēja redzēt cilvēkā dziļāk – ir daļa no gaišredzības un dziednieka spējām. Savukārt spēja redzēt un just enerģijas, paralēlās pasaules, dziedināt slimības – ir daļa no dziednieka darba. Tādas dvēseles spēj radīt brīnumus!

Parasti pildīt dziednieka funkciju uz Zemes spēj senas dvēseles, kuras pieder Gaismas dziednieku dzimtai. Tās nāk no Zeltīti-Sudrabainās galaktikas palīdzēt Zemes civilizācijai. Tās daudzos dvēseles iemiesojumos ķermenī (daudzas dzīves) dziedinājušas uz Zemes. Tāpēc tiem viegli izdodas saņemt Augstāko spēku informāciju, iegūt katrā dzīvē nepieciešamās zināšanas un, izmantojot savu ķermenī kā instrumentu, dziedināt. Tie ir Visgaišākie un Sirdsgudrākie cilvēki, kādi dzimuši uz Zemes. Viens no slavenākajiem dziedniekiem pasaulē bija Jēzus Kristus. Latvijā slavenas dziednieces – Zilākalna Marta, Elejas Veronika.

Zilākalna Martas dvēsele nāk no šīs senās garīgi augsti attīstītās dimensijas. Martas dvēseles uzdevums bija, kalpojot Gaismas dziednieku dzimtai, pildīt savu dziednieces funkciju uz Zemes. Katra dvēsele pirms dzimšanas izvēlas labāko vietu savai attīstībai un darbībai. Martas dvēsele izvēlējās palīdzēt Latvijas cilvēkiem. Viņas spēks un nesavīgā spēja palīdzēt ir apbrīnojama. Tā – dzīves laikā, nesavīgi dziedinot – Martas dvēsele pacēlās vēl augstākā garīgās attīstības līmenī nekā pirms piedzimšanas.

Pašreiz Martas dvēselei nav nepieciešams piedzimt jaunā ķermenī uz Zemes. Tāpēc šobrīd viņas gars turpina palīdzēt latviešiem no Debesīm – ar gaismas staru, gaišām idejām, rīcības ieteikumiem, atbalstot arī Latvijas dziedniekus. Marta ir kā dziedinošs eņģelis Latviešiem!

Dziednieka spējas jums neiedos neviena sistēma vai mūsdienās populāri dziednieku kursi. Dziednieka spējas nav nopērkamas par naudu, jo tā ir Dziedinoša enerģija. Jā, ar prātu var apgūt senus dažādu tautu principus, vārdus, simbolus, kas var palīdzēt dzīvot uz vecās, Tumsas pakļautās Zemes. Taču gaišredzību, spēju pieskaroties izdziedēt slimības – iemācīt ar prātu nevar. To var tikai izjust caur plašu gaismas kanālu, nodotu no Dievišķā Gara. Tāpēc patiesie dziednieki parasti nedzimst daudz. Tie, atkarībā no gadsimta, var būt katrā valstī vai pat kontinentā pa vienam/diviem. Tādi dziedniecību neveido ar mērķi nopelnīt, bet gūst atpazīstamību no nesavīgas vēlmes palīdzēt un padarītajiem Gaismas darbiem.

Kas ir spējas dziedināt? Martas gara mudināta, Dace dalās savas dzīves pieredzē, kāda tā bija pirms atvērās spējas dziedināt un pēc.

Pirms. No bērnības esmu mākslu un krāsas mīloša, profesionāli darbojusies apģērba dizaina, foto un grima pasaulē. Tāpēc, lai gan mana ikdiena bija radošās krāsās, pasaule tāpat pirms dziedniecības bija kā melnbalta. Jau tad redzēju un jutu, ka standartos un sistēmās neiederīgi, ka esmu par košu starp melni ģērbtajiem, redzu pasauli dzīļākās krāsās...

Kopš bērnības man ir laba intuīcija, jau bērnībā redzēju un jutu enerģijas, rokās griezās svārstība.

Taču, sākot iet skolā, daļēji šīs nerēdzamās prasmes tika nomāktas. Tāpēc pasliktinājās redze un fiziskā veselība, jutos neiederīga prāta, fiziskā līmeņa pasaule, kā arī biju par naivu un labestīgu, tādēļ radās agresīva pašaizsardzība. Tolaik kļuvu kā garīgi kurla un akla, nesaproto ne sevi, ne kāpēc uz Zemes esmu, ne savas domas un emocijas, ne Zemapziņas negatīvās programmas u. c. Tas radīja manī enerģētiskos netīrumus, mazvērtības kompleksus un dažādas slimības. Šobrīd zinu, ka tas bija man nepieciešamais ceļš uz izpratni pa sevi, savukārt katra dzīves bedre bijis jauns garīgs pakāpiens.

Pēc 2012. gadā, 33 gadu vecumā, ar strauju joni atnāca valā manas spējas dziedināt. Sākotnēji domāju, ka esmu sajukusi prātā, jo tas notika pēc smagas dzīves krīzes (sabruka mana laulība, meitai bija 10 gadi, dēlam – 4 gadi). Sāka atvērties izteikta gaišredzība, fiziski sāka sāpēt plaukstas, it kā tās plēstu pušu, tad pirmoreiz ieraudzīju Jēzus Kristus gaišo tēlu. Pēc tam atvērtām acīm sāku redzēt paralēlās pasaules enerģijas un būtnes, sāka viegli nākt informācija par kādu cilvēku, situāciju vai cilvēka veselību. Vēl tagad atceros, kā pirmo reizi trolejbusā ieraudzīju viena vīrieša slimos iekšējos orgānu (ēterisko ķermenī), netīro enerģiju auru slimajās vietās. Tas bija šoks!!! Tajā dienā zvanīju uz Tvaika ielas slimnīcu, tur ieteica iet pie nervu ārstā, psihiatra. Izgāju ārstus, tie teica, ka ar rokām un nerviem viss kārtībā, viens ārststs ieteica aiziet pie dziednieces. Tad sena dziedniece mani nomierināja,

ka neesmu jukusi, bet man atvērušās dziednieka spējas, man būs jādziedina. Tas bija nākamais šoks!

Tā es kļuvu par Augstāko spēku instrumentu, sākās posms, kā ar šīm spējām sadzīvot ikdienā. Pastiprinājās vēlme iegūt dažādu ezoterisko informāciju, izzināt sevi dziļāk, tāpēc daudz atbilžu guvu, lasot pašpalīdzības un ezoteriskās grāmatas. Kā arī sākās aktīva dažādu kursu, speciālistu, nometņu apmeklēšana. Izmēģināju daudzus iespējamos virzienus, sākot no latviešu līdz austrumu. Taču, līdzīgi kā skolā, nevienā ezoteriskajā sistēmā pilnībā neiekļāvos, pat vairāk apjuku.

Tāpēc sāku paļauties tik uz intuīciju un Augstāko spēku sniegoto informāciju, konsultēt individuāli cilvēkus caur intuitīvo gaišredzību, jo caur Gaiš-redzības, -zinības, -jutības, -dzirdības kanāliem informācija no Augšas sāka plūst nepārtraukti. Viegli varēju nolasīt informāciju par cilvēku, tā veselību, dzīves posmiem. Taču labi, ka iemācījos šo informācijas kanālu ieslēgt, kad nepieciešams, un atslēgt, kad to nevajag, piemēram ikdienā veikalā, kopā ar bērniem. Pašreiz varu būt “cilvēks parastais” vai cilvēks ar plašu gaismas kanālu un dziednieka spējām.

Augstāko spēku mudināta, sāku vairāk klausīt savām rokām, masēt un dziedināt. 2016. gadā pabeidzu klasiskās masāzas kursus, vēlāk padziļināti

apguvu anatomiju, pētīju Austrumu masāžas veidus, Austrumu medicīnu. Taču nevienā virzienā pilnībā atkal sevi neatradu. Parasti redzēju vairāk, intuitīvi plūdu dzīlāk (piemēram, ka kādā vietā nemaz nedrīkst klasiski masēt, jo apakšā dzili ir negatīvas slimības šūnas, bet klasiskais masieris redz tikai ādu un masē). Varēju redzēt, kur radies slimību iemesls – ķermenī, prātā, zemapziņā vai bieži pat citās dzīvēs.

Tāpēc 2016. gadā sāku veikt Dziedinošās masāžas. Jo manas rokas intuitīvi atrod enerģētiski netīrās jeb slimās cilvēka ķermeņa vietas. Tad, uzmanīgi ieklausoties savās rokās un Augstākajos spēkos, saprotu, cik ilgi un kādā veidā drīkstu enerģētiski tīrīt un masēt konkrēto cilvēku. Ar katru gadu pastiprinājās dziedinošā zeltītā enerģija rokās, spēja, pieliekot rokas, noņemt sāpes un dziedināt pat smagas slimības. Taču tikai 2018. gadā saņēmos drosmi publiski pateikt Latvijā, ka esmu dziednieks, un piedāvāt šīs dziedinošās masāžas. No tā laika rokas kļuva mans galvenais dziedināšanas instruments, nesavīgi sāku palīdzēt cilvēkiem.

No 2013. gada esmu Reinkarnācijas tehnikas piekritēja. Tā man ļoti palīdzēja saprast sevi, savu šīs dzīves veselību, atcerēties, kādas ir manas dvēseles pieredzes, ka esmu bijusi dziednieks citās dzīvēs. Reinkarnācijas metode nostiprināja sajūtu, cik ļoti svarīga cilvēka veselībā ir viņa agrākā dvēseles pieredze, arī manā, jo dažas veselības problēmas ārsti izskaidrot nespēja. Tāpēc pati arī esmu

Reinkarnacioloģijas konsultants, no 2019. gada piedāvāju Dziedinošās regresijas/reinkarnācijas seansus, palīdzot attīrīt traucējošo pagātnes pieredzi.

Kā arī no 2018. gada, Augstāko spēku mudināta, ar prieku veicu individuālās apmācības, meditācijas un Dziedinošās nodarbības, kurās mācu cilvēkus “Izprast un dziedināt Sevi”. Izprast individuālo būtību, enerģiju, dvēseles pieredzi, kā tas viss ietekmē fizisko ķermenī un šo dzīvi. Atvērt dziedinošo kanālu un apgūt veidus, kā sevi pats var dziedināt.

No 2021. gada esmu biedrības “Dziedinošā telpa” īpašniece, veidoju un piedalos dažādos projektos.

Tas izklausās skaisti un viegli? Tad ziniet, ka dziedināšanai bija arī daudzi mīnusi! 2016. gadā aizvēru savu veiksmīgo “Foto un stila studiju”, netiku Mākslas akadēmijā gleznotājos, beidzās mana profesionālā radošā darbība. Cilvēcīgi – sāku attālināties, nespēju rast kontaktu ar tikai fiziskās un prāta pasaules cilvēkiem, parādījās izteikta vientulība, depresija, pat pašnāvības domas. Pastiprinājās izteikts pašaizsardzības instinkts – kļuvu kā rēcoša lauva, ja mani kāds aizskāra vai darīja pāri, kaut ikdienā esmu smaidīgs, mīlš kaķītis. Mainījās arī uztura nepanesamība: fiziski nevarēju ieēst gaļu, zivis, piena produktus (tagad tajā jau daudzi plusi). Taču visgrūtākais kopš 2012. gada bija satikt un izveidot ilgstošas attiecības ar vīrieti, kurš

saprastu un pieņemtu manu dzīvi ar šīm dziednieka spējām.

Vairākreiz tāpēc kopš 2012. gada esmu lūgusies, lai man aizver šīs spējas ciet, lai es atkal esmu, kā “normālie”, lai varu būt laimīga sieviete, kuru saprot, pieņem un mīl. Taču katra šāda lūgšanās beidzās ar 1–4 dienu būšanu bezsamaņā, sirdssāpēs vai krampjos. Saņemot miegā vai pussamaņā skaidru ziņu no Gaismas dziedniekiem: “Mēs tev spējas prom neņemsim, tevi prom no šī ķermeņa neņemsim. Celies, ej un dziedini!”

Tāpēc tiem, kam dziedniecība šķiet nenopietna, jāsaprot, ka dziednieka spējas pilnībā maina jūsu ikdienas dzīvi! No šīm spējām aizmukt nevar, jo, ja nepilda dziednieka funkciju, var būt krasī negatīvi notikumi, dubultā cieš veselība. Dziedniekam var būt neveiksmīga privātā dzīve, neveiksmes materiālā pasaule. Jo dziedināt ir pašaizliedzīgs, pat smags misijas darbs, tā ir atbildība par palīdzību katram, kurš lūdz. Tāpēc dziedniekiem bieži pašiem ir grūta dzīve, spējot pārciest tādas smagas situācijas, kuras nepārciestu parasti cilvēki, tā apgūstot dažādas pieredzes, lai vispār spētu izprast cilvēku dažādību, kā tiem palīdzēt dažādās situācijās un veidos. Kā arī bieži dziednieka dvēsele var būt apņēmusies atstrādāt gan savus privātos, iepriekšējo dzīvju nepadarītos darbus, gan paralēli – dziedināt! Tāpēc vārds ‘grūti’ dziedniekam ir kā pārbaude dvēseles izturībai – vai tā celsies un vienmēr ies tālāk, palīdzot citiem, pat smagu slimību gadījumos, ko

nespēj izprast un izārstēt ārsti. Savukārt tiem, kam nav dvēseles pamatzdevums – dziedināt citus –, tas var būt pat bīstami. Jo izdziedināt sevi var katrs, bet ne visiem ir jābūt dziedniekiem!

Tāpēc ar dziļu cieņu noliecu galvu Zilākalna Martas priekšā, par viņas agrāk veikto grūto dziednieces darbu! Esot pie viņas kapa, esmu saņēmusi no viņas dvēseles informāciju: “Nekad nepadodies, ja dotas spējas – ej uz dziedini. Tavas acis ir no vienas dvēseles ar manu – mēs esam Gaismas dziednieki. Gaismas dziednieki nepadodas – tie iet un dziedina.” Šie vārdi ir bijuši kā stiprinājums, kad no pārguruma te, uz Zemes, būt, nolaidušās rokas.

Tikai nesen, pilnībā pieņemot savu dzīvi, šīs dzīves ķermenī, izdziedējot savu salauzto sirdi, lai tā atkal mirdz, sapratu, lūk, ko! Patiesībā dziedināšana manā dzīvē ir kā melnbaltā pasaule uzplaucis varavīksnes krāsās zieds! Pasaule ir tik daudzkrāsaina, kad izproti, redzi un jūti, ka katrs cilvēks nav tikai miesa un Ego, bet tam ir nemirstīga dvēsele ar katram savu pieredzi. Katram apkārt ir Tumsas vai Gaismas pilna enerģija dažādos līmeņos, katram sava auras krāsa. Padziļināti izproti, kā enerģētiski rodas slimības, kāpēc rodas vispār cilvēki uz šīs planētas Zeme, kas patiesībā ir melnbalta elle, kamēr cilvēks garīgi neatmostas un nesāk dzīvot apzināti – dvēseles un garīgas izpratnes līmenī.

Tāpēc šobrīd, kad esmu pieradusi būt Gaismas instruments – Intuitīvi individuālais dziednieks –, esmu neizsakāmi Dievam un Gaismas dziednieku dzimtai pateicīga, ka varu palīdzēt cilvēkiem, jo tā laime un Dievišķs prieks, ja izdodas dziedinot veiksmīgi palīdzēt, nav izstāstāma... Pateicīga, ka varu izzināt pasauli tik daudzos līmeņos, ka dzīve Gaismas kanālā rada drosmi te, uz Zemes, būt, garīgi attīstīties. Esmu pateicīga par satiktajiem Gaišiem cilvēkiem dzīvē un Gaišiem sirds draugiem. Taču jo īpaši esmu pateicīga Gaismai, ka beidzot, 2023. gadā, satiku un varu būt kopā ar mīļoto vīrieti – savas dvēseles radinieku!

Ļoti pateicīga esmu arī dzīvot šai pārejas posmā no vecās planētas Zeme uz Jauno planētas Zeme attīstības līmeni. Pateicīga, ka Augstākie spēki uzticējuši būt par palīgu un skolotāju cilvēcei planētas transformācijas posmā, ka varu palīdzēt attīrīt Vecās Zemes enerģiju un sapildīt ar Jaunās Zemes enerģiju.

Vēstījums no Martas par Latviju

Kāpēc dvēseles izvēlējās piedzimt Latvijā?

Dzintaru zeme pie Baltijas jūras gadsimtiem bijusi spēcīga zeme, kurā nākušas garā stipras, izturīgas dvēseles, kas spēj pārciest četru

gadalaikus. Dzima stipri vīri un gādīgas sievas, taču daudz ko izbojāja kari. Sievietēm nācās kļūt par “stipro” dzimumu – visa saimniecība, bērni bija uz viņu pleciem, jo vīrieši vai nu ļoti daudzi nomira, vai kļuva – ievainoti, sadragāti – par “vājo” dzimumu, un tos saudzēja sievietes, baidoties pazaudēt.

Mūsdienās reti ir tādi vīrieši, dzimtas, kuros ir pilnībā saglabājies stiprais, nesalaužamais latviešu gars. Tāpēc stiprākas arī dziedniecībā pēdējos gadsimtos ir sievietes.

Lai Latvijā atkal viss uzlabotos, Latvieši būtu harmoniski, ir jādzimst garā stiprām, atbildīgām dvēselēm – kā vīriešiem, savukārt maigākām, mīlošākām dvēselēm – kā sievietēm! Pārāk stiprajām Latviešu sievietēm būtu jāpiebremzē, vīriešiem jākļūst aktīvākiem. Citādi Latvijas vīrieši vairāk izmir, bet Latvijas sievietes pārgurs būt stipras, arī ar laiku izmir.

Tikai stiprais, drošais, atbildīgais vīrieša plecs, kuram blakus var uzplaukt maigums un sievišķība, varētu šai valstī veidot harmonisku līdzvērtību! Tāpēc, vecāki, lūdzu audziniet garā stiprus, labestīgus dēlus, bet meitām iemāciet būt mīlošām un sievišķīgām. Tad Latvijā atkal būtu harmoniska sabiedrība un laimīgākas ģimenes. Tad vairāk būtu miers katru dvēselē un labāka fiziskā veselība. Tad Gaisma Latvijā varētu spīdēt mūžam!

Jaunās Zemes enerģija

Jau kopš pirmsākumiem, bet īpaši 21. gadsimtā, notiek intensīva Tumsas un Gaismas spēku cīņa. Gaismas spēki mudina cilvēkus “atmosties”, izprast sevi un pašdziedināties. Augstākie spēki vēlās, lai cilvēki attīstās caur Sevi un darbojas Jaunajā Zemē caur Sirdi. Tas ir Jaunās Zemes darbības princips, ka nevis kāds cits – reliģija, sistēma, dziednieks – uzņemas “tavus grēkus”, bet katrs pats ar savu dzīves pieredzi un veselību maksā par ikdienas prāta, emociju un ķermeņa rīcības sekām. Katrs ik sekundi spēj sevi sabojāt un spēj sev palīdzēt! Kā?

Ir kāds fenomens. Tā ir ģenētiski DNS ielikta spēja sevi pašdziedināt! To var katras dzīva radība kopš dzimšanas. Šī pašdziedinošā spēja izpaužas, kā intuitīva sajušana, ko ķermenim konkrētā brīdī vajag, kā konkrētā brīdī rīkoties, automātiskās rīcības, lai izdzīvotu, spēja sevi atveseļot pēc traumām. Šis kanāls lielākoties ir valā bērnībā, kad cilvēks ir vistuvāk savam patiesajam Es un Augstākiem spēkiem. Taču dzīves laikā daudziem spēja pašdziedināties aizveras, jo prāta sistēmas, skolas, medicīna, biznesa sistēmas šo spēju pašdziedināties gadu tūkstošiem vērušas ciet, dziedniecību noliedzot. Slimības bijis gan izdevīgs veids, kā pakļaut cilvēkus, gan izdevīgs veids nopelnīt. Jo ērti izmantot bailīgus, ar sevi strādāt negribošus cilvēkus, kas nemeklē katras problēmas un slimības patieso iemeslu sevī, bet, cīnoties ar sekām, dzer tabletes un operējas vai lieto kaitīgas

vielas, lai no Sevis aizmuktu! Tur ir atšķirība no Ego un prāta negatīvās domāšanas Tumsas uz izpratni par Sevi daudzos līmeņos un garīgu ceļu uz Gaismu.

Kas notiks ar tiem, kas nevēlas pāriet no Vecās Zemes uz Jauno Zemi? Šobrīd ap 70 % dzīvo materiālās, zemās vibrācijās, nav gatavi noticēt neredzamajam. Tādiem ir vairāki rīcības scenāriji: noliedz, sāk baidīties no nezināmā, grimst atkarībās un agresijā, sāk vairāk slimot, nomirst vai izvēlas paši pārtraukt šo dzīvi. Tā ir vieglāk, nevis strādāt ar sevi, jo tas prasa dziļi “rakt” – izprast sevi, attīrīt ķermenī, zemapziņu un prātu no negatīvām programmām (īpaši no cilvēku Upura-Tirāna agresiju programmas), attīrīt katra negatīvo personīgo pagātni! Taču Tumsas ietekmē gadsimtiem prāta pasaules, varas iebaidīti un citus vainojoši Upuri-Tirāni (tur rodas konflikti un kari) parasti nepieņem jauno, neredzamo, nespēj atvērt savu Sirdi, kas no bērnības tika apzināti vērta ciet, noliedzot sevi, savas vajadzības, nespējot pieņemt un mīlēt paši sevi. Taču atslēga uz Tavu laimi un veselību esi tikai Tu pats! Nevis citi cilvēki, bet Tu un Tavas izvēles!

Tāpēc Gaismas dziednieki un Martas gars šobrīd katram lūdz pārbaudīt sevi. Kur Tu tagad esi?

* Vecā pasaule ir Prāts – kontrole, plānošana, salīdzināšana, stress, dusmas, agresija, pagātne–nākotne, labs–slikts, melns–balts, bailes, vainas sajūta, neticība.

* Jaunā pasaule ir Sirds – sevis un citu mīlēšana, pieņemšana, iekšējs miers, ļaušanās notikumiem un intuīcijai, būšana šeit un tagad, pasaules krāsainība, dabiska vēlme priecāties un smaidīt, drošības sajūta, labestība, ticība vislabākajam.

Visgrūtāk ir dvēselē un garā būt Sirds attīstības līmenī, bet ikdienā sadzīvot ar zemo Prāta vibrāciju līmeni. Tikai stiprie to var izturēt.

Jaunajā Zemē ir katram sev jāļauj būt tādam, kāds esi, savai sirdij ļaujot patiesi mīlēt, bez nosacījumiem. Tāpat jāļauj citiem būt tādiem, kādi tie ir, tos pieņemt. Ja kāds nav gatavs risināt savas agrākās problēmas, citam cilvēkam, dziedniekam, jāatļauj viņam pašam par to uzņemties atbildību. Citi tev var palīdzēt, pamācīt, atbalstīt. Taču citiem vairs nav jāmaksā par taviem grēkiem. Ja cilvēks pats neapzināsies sevi un nemainīsies, neviens tam Jaunās Zemes vibrācijā nespēs līdzēt.

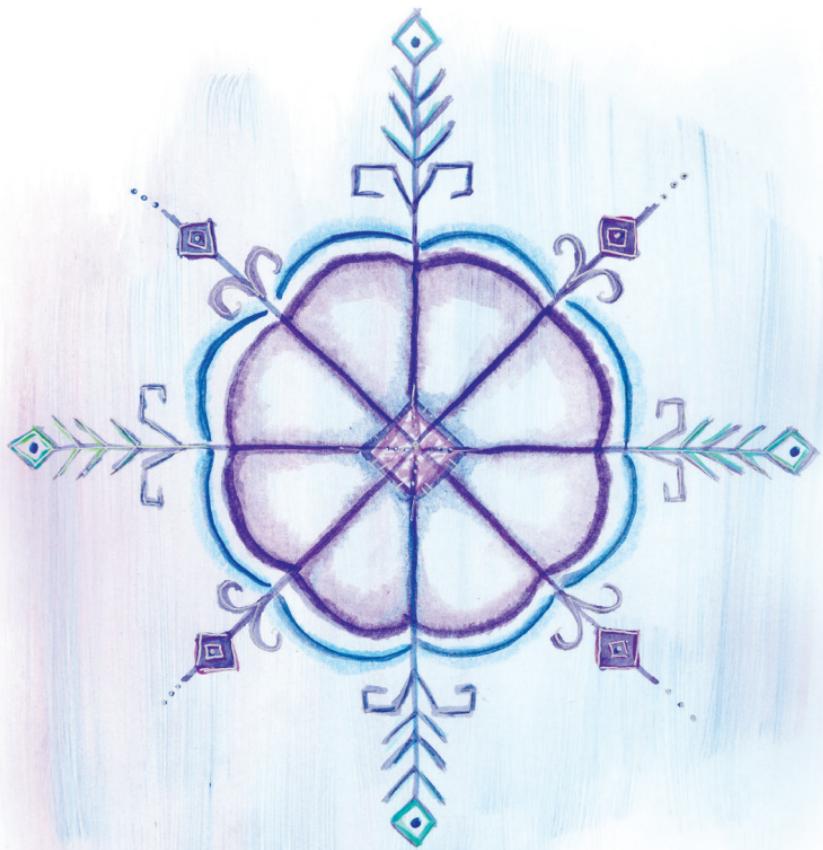
Jaunajā Zemes vibrācijā Augstākie spēki (Dievs) grib beidzot cilvēkus iemācīt pašiem būt par sevi atbildīgiem. Tāpēc arī dziedniekiem jāatļauj cilvēkam pašam 100 % būt par sevi atbildīgam, jo vislielākais darbs katram jādara pašam. Zemes transformācijas posmā dziednieks var attīrīt vecās Zemes enerģiju, sapildīt ar Jauno Zemes enerģiju. Dziednieks var palīdzēt atvērt Gaismas kanālu cilvēkos, atvērt vai uzlabot šo pašdziedināšanās spēju, pamācīt pašdziedināšanos. Tāpēc – sevis individuālā izprašanā un sava pašdziedināšanās

kanāla stiprināšanā – katram ir vērts ieguldīt laiku un spēkus.

Jaunās zemes vibrācijā dziedniekam nebūs vairs jābūt otra žēlotājam un “plāksterim”. Citādi tiks pārtērēti Gaismas cilvēku, dziednieku spēki, un tie, turpinot maksāt par citu “grēkiem”, risinot viņu problēmas un attīrot viņu slimības, var sākt paši slikti justies, slimot, agrāk, pirms paredzētā dzīves beigu laika, aiziet. Tāpēc Jaunā Zemē dziednieks būs kā ceļš uz Jaunās Zemes vibrāciju, skolotājs, palīgs un atbalsts. Jaunā Zemē drīz ienāks arī savādāki, intuitīvāki, enerģētiski tīrāki dziedināšanas veidi, un agrākie, prāta sistēmu, zemo vibrāciju radītie, pārstās darboties.

Gaismas dziednieki un Martas gars mudina pasaules sabiedrību kļūt Gaišākai, veselīgākai un apzinātākai! Cienīt, mīlēt un izprast vienam otru. Apzināties, ko darīji vakar, kādas tam šobrīd ir sekas?! Ko pateici un kā pateici (agresīvi vai laipni), kādas emocijas izjuti un kā izpaudi (agresīvi vai ar mīlestību). Apzināties, ja Tu vakar pateici vai izdarīji ko otram cilvēkam nepatīkamu, agresīvu, tas ne tikai sāpināja otru, bet vispirms aizgāja uz Tavu paša psihi un ķermeņa veselību. Katra Tava negatīva doma, katrs pateikts negatīvs vārds, katras negatīvas emocijas un negatīvs darbs radīja negatīvas šūnas konkrētās Tava ķermeņa daļās, negatīvas sekas šajā, pat nākamā dzīvē.

Tāpēc, lūdzu, uzņemieties atbildību par sevi un savu rīcību, lai beidzot pārstātu radīt negatīvo! Izprotiet sevi un atgriezieties pie savas patiesās, Dievišķās būtības! Dodiet vairāk mīlestību un labestību – sev, citiem, šai planētai! Tad vairosies Dievišķā Gaisma uz planētas Zeme! Tad Gaismas spēki būs gandarīti par ieguldīto darbu cilvēces attīstībā.

Sarmīte Baumane

MARTA....ZILĀKALNA MARTA... MARTA,
kurai pat uz Sila kapiem nesu ziedus kā dzīvai, jo
man viņa ir un būs dzīva. Martas viedais gars , kas
arī šobrīd tur rūpi par Latviju un tās cilvēkiem, ir
dzīvs un darbīgs.

Sākšu ar to, ka dzīvē Martu neesmu satikusi.
Jaunībā viņa nāca pie manis sapņos un es pilnīgi
skaidri apzinājos, ka tā ir viņa. Viņa nāca pa gaišu
ceļu un vienmēr veda mani uz kādu senatnīgu māju,
kurā bija daudz istabu. Kādai istabai vienkārši
izgājām cauri, kādā kaut kas notika. Šobrīd jau
daudz kas aizmiršies, bet tas, kas palicis atmiņā, ir
paglabāts dzili sirdī.

Gāja gadi. Tuvojās mana piecdesmitā dzimšanas
diena. Jo tuvāk tā nāca, jo uzbāzīgāka kļuva doma
par to, ka tieši tad jābrauc pie Martas. Pat nezināju,
kur viņa apglabāta. Sameklēju un sapratu, ka ceļš
tāls, būs jāmeklē transports. Un tādā ceļā jebkurš
nederēs. Tai laikā regulāri pie manis mājās tikās

cilvēki, ar kuriem kopā meditējām, un mani aizvest piekrita jauks pāris. Līdz dzimšanas dienai vēl ļoti skaidri tika dota informācija, cikos jābūt tur, kas jāņem līdzi (noteikts skaits sveču). Izbraucām agri no rīta ar laika rezervi, lai paspētu pa ceļam vēl nopirkt puķes un sveces. Ar baltajām rozēm, ko biju nodomājusi pirkst, nebija problēmu. Bet ar svecēm sākās... bija noteikts: baltas. Gājām visi trīs no veikala uz veikaluu – baltas nav. Laiks iet... vēl tāls celš priekšā. Beidzot vienā no lielveikaliem jau skriešus skrējām un vaicājām visiem, kur var nopirkt sveces. Ir!!! Dodamies tālāk. Zināju, ka būs šķēršļi. Ceļa remonts ar daudziem luksoforiem. Pie Sila kapiem nonācām laikā.

Vienojāmies, ka draugi būs tuvumā. Tikko apsēdos un aizvēru acis, tā sākās. Kapos pēkšņi sabrauca strādnieki: brauca ar ķerrām, zāģēja ar motorzāgiem, sasaucās. Troksnis trakāks kā Rīgā Brīvības ielā. Spītīgi turpinu sēdēt un koncentrēties. Beidzot tas arī izdevās. Meditatīvā stāvoklī gāju cauri trim posmiem. Katru uzsāka vēja brāzma tuvējā kokā un nobeidza putna kliedziens. Redzēju vīzijas, nāca informācija. Uz mašīnu aizgāju tik pilna ar enerģiju, ka likās, ka neielīdīšu mašīnā. Mājupceļā pat runāt negribējās. Un tad pienāca meditācijas diena, kad katram no grupas uzdāvināju sveci ar piebildi, ka visi tās liekam uz lielā šķīvja un nedrīkstam šo vietu pamest, kamēr visas sveces nav izdegušas. Parasti ap pusdienas laiku visi jau devās uz mājām. Šoreiz... pusdienas laikā pamanām, ka sveces nodegušas tikai līdz pusei. Sākam skatīties:

sveces, kas deg 8 h. Domājam – padzersim tēju un tad jau ap četriem visi tiks mājās. Nekā. Cilvēks domā, Dievs dara. Četros deg, piecos deg, sešos deg, sāk visiem gribēties ēst. Lieku galda visu, kas atrodams, visi zvanās un sūta īsziņas: būs mājās vēlāk, netiks, pat atceļ randīnu. Nodziest pirmā svece. Nu jau visu acis pievērsta svecēm. Ik pa brīdim kāda nodziest. Ap astoņiem vakarā palikusi dakti, kas spītīgi turpina degt. Te tās galā spīd tikai dzirkstelīte, te pienemas spēkā un deg garā liesmā. Pie katras liesmas saraušanās visi ar aizturētu elpu gaida – dzīsīs –, bet liesma atkal iedegas no jauna... Tā mēs skatījāmies uz vientuļo dakti vēl ilgi, ilgi...

Pagāja gadi... atkal tuvojās dzimšanas diena. Būs atkal jābrauc. Tikai šoreiz ir uzdevumi, kas jāizdara jau pirms dzimšanas dienas. Ne sevis, bet Latvijas labā.

Biju. Pie Martas. Bet tā kā tas notika pagājušajā nedēļā², vēl neesmu gatava par to runāt. Pateikšu tikai to, ka viss bija jaušs – gan vedēja, gan tikšanās, gan tas, ka šodien ar jums par to dalos.

IR LAIKS!!! Jūtu Martu un novēlu arī Jums to!

IR LAIKS!!! Laiks atvērt sirdis.

IR LAIKS!!! Noticēt un pieredzēt, ka esat kas vairāk par miesu. Marta vienmēr to zināja.

2 Šis pieredzes stāsts tika atsūtīts 2023. g. 31. maijā.

Vēstījums no Baltu Tēva

(saņemts 2013. gada 4. decembrī)

Sanāk tauta zem ozola zariem,
Sanāk tauta ne pūliem, ne bariem.
Sanāk lēni un godprātā cēli,
Sanāk Meitas un sanāk Dēli.
No Kristālkrūkas, par Grālu ko sauc,
Ir bieži dzerts, kad Dvēsele slāpst.
Kad ledus un vižni upes klās,
Sāks atmiņā ataust – kas kristāla Grāls.
Pie manis nākat, kad Dvēseles dziesmas
Nevar vairs apslāpēt kaisles liesmas.
Viedas kad domas, mierīgs prāts,
Tad, kad Dvēselei pietrūkst sāts.
Tad, kad priekā cilājas krūts,
Tad, kad plecu pie pleca ir būts.
Tad, kad Jāņi un tad, kad Līgas
Uzvelk senās kokles stīgas
Saulgrieži griež Laika ratu,
Paver plašāku Pasaules skatu.
Apvārsnis dažāds, kā uz to veras –
Vai no kalna, vai no lejas.
Arī uz šķēršļiem mēs dažādi raugām,
Vai mēs kopā ar svešiem vai draugiem.
Draugu pulkā pat Golgāta nieks,
Svešu vidū nomelnē sniegs.
Mīļi lūdzu – savus tikumus raugāt
Vai nav kožu saēsti pūra dēļi ar spraugām.
Svešas peles no klēts kad graudus prom stiepj,
Un vēl pašiem par to justies vainīgiem liek.

Svešas varas lai paliek tālas;
Jāsaprot, kam te īsti ir mājas.
Vai gan tiem, kas tik augļus plūc,
Vai tiem, kuriem darbā paitet mūžs.
Svētais Grāls šīs lietas pa vietām liks
Un kas domā – dzer vīnu, inde tiks.

Mīļie laikabiedri! Gan tie, kas mierīgi dara savus ikdienas darbus, gan tie, kas šobrīd iet cauri pārdzīvojumiem un nesaprot, kas īsti notiek, gan tie, kas saprot un iet tam cauri apzināti. Kāds iet prom no darba, jo saprot, ka sistēmā viņš jūtas slikti. Kāds aiziet no attiecībām, jo nerēdz jēgu tās turpināt. Kādu pamet, kādu atlaiž, kāds vēlas aizmukt no visa un visiem. Kāds grib pārtraukt dzert. Cilvēki kļūst jūtīgāki. Pieaug cilvēku skaits ar mentālām problēmām. Ir klāt, un mēs piedzīvojam laiku, par kuru jau tika vēstīts senos, viedos rakstos. Pār un caur zemi “līst” ugunīga enerģija, un tā ietekmē visu mūsu galaktiku. Ja neticiet tiem, kas jūt un “redz”, tad izlasiet L. Kortunovas, izcilas Latvijas zinātnieces, darbus par zemes izmaiņām šai laikā. Mainās zeme, cilvēks, un mēs vairs nevaram izlikties, ka to nerēdzam. Katru dienu krīt jaunas maskas un cilvēks vairs nespēj noslēpt savu patieso dabu, pat ja to vēlas. Katru dienu kāda acis atveras, un viņš ierauga pasauli citādu. Ne tādu kā līdz šim. Un rodas jautājumi. Šobrīd Latvijā un pasaule tiek piedāvāta dažāda veida palīdzība. Un cilvēku dzen šī iekšējā uguns... un viņš meklē. Meklē ārējā pasaule un pat nenojauš, ka viss, kas viņam nepieciešams, ir

viņā pašā. Mēs katrs esam atšķirīgs, un to, kas mums katram nepieciešams, dzīļakajā būtībā zinām tikai mēs paši.

Par uguns enerģiju. Uz to visvairāk reaģē mūsu sirds. Tā jūt saules ugunīgo enerģiju, kad tā sasniedz zemi, un tajās dienās pieaug neatliekamās palīdzības izsaukumu skaits tieši pie sirds un asinsvadu slimniekiem. Sirds jūt vissmalkākās svārstības. Tādēļ rūpējieties par to. Stipriniet. Mazāk sāpiniet. Nav noslēpums, ka, ja cilvēka sirds telpa ir aizpildīta ar dusmām, sirdssāpēm utt., cilvēks ļoti ātri apvainojas. Tātad caur piedošanu jāatbrīvojas no “liekās kravas”. Negribat piedot – turpināsiet dzīvi caur ciešanām, kamēr to iemācīsieties. Samaziniet tempu, jo tā paskrienat daudz kam garām. Arī sev un saviem līdzcilvēkiem. Nav laika just. Cilvēki adaptējas uguns enerģijās.

Tā nu ir sagadījies, ka mans jūtīgums ir virs vidējā un visu jūtu daudz intensīvāk nekā citi. Tādēļ padalīšos ar savām sajūtām, šīs pārmaiņas piedzīvojot. Uzreiz vēlos pateikt, ka katrs to var piedzīvot savādāk. Tā kā mana ikdiena ir ļoti intensīva, mani “izņēma no aprites” uz sešām dienām. Gulēju. Sākās ar bezspēku, jo visa enerģija aizgāja procesam. Bija sajūta, ka galvai noņemts skalps un galva deg, tad karstums sāka tecēt pa mugurkaulu uz leju. Sajutu, kā tīrās gribas centri. Negribējās ēst. Veselu nakti piedzīvoju galvā dīvainas sajūtas. Tukšumu, kurā tu vērojot saproti,

ka notiek ģenerālā tīrišana, kur kaut kas pazūd uz visiem laikiem un kaut kas tiek likts vietā. Diennakti sāpēja āda, tīrijās apziņas centrs (pēkšņi uzradās un pēc tam tik pat pēkšņi pārgāja iesnas). Klausot ķermenē pieprasījumam dzēru noteiktas sulas, piparmētru tēju. Spēks atgriezās pamazām. Jūtos labāk nekā pirms tam.

Ar katru dienu mana pārliecība un pateicība par Martas spēku un darbošanos smalkajā plānā aug. Sirdsmīļš PALDIES par to, ko dari Latvijas un cilvēku labā!!!

Pateicībā!

Agrita Jēruma

Dāsni, silti un rāmi ir rīti, kuros Tu mosties,
lai ieraudzītu zvaigzni spožo kā karti –
Karti pasaules jūrā, kas vilņo un šalc Tev vien
zināmā plūsmā,
Dāsni, silti un rāmi ir rīti, lai Tev parādītu ceļu –
auglīgu un piepildītu.

Lasot Jāņa Arvīda Plauža grāmatu par Martu
“Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta”, sajutu spēcīgu
klātesošu dzīvības enerģijas plūsmu no kopējā
Zemes gaismas lauka, ar kuru mijiedarbojoties sirds
veras plašāk kopā ar apziņu.

Ja nezini, Tev parādīs,
Tik apstājies un klusumā ieklausies.
Ja nezini, Tu gūsi atbildes,
Tik ieklausies sevī un pieliecies,
Lai paceltu lapu no zemes, ko rudens vējā notraucis,
Lai smaržotu ziedu, kas dārzā uzplaucis

Ar Martu iespējams sarunāties, apzinot un ieraugot plašāku informācijas un notikumu virknēšanās lauku.

Es pārstāvu sievišķo radošo enerģiju uz Zemes sadarbībā ar augiem, augu ēteriskajām eļļām un dabīgo smaržu pasauli caur ožas maņu – maņu, kura saslēdz cilvēku ar intuīciju un sirds apziņu, palīdzot rast savu Es spēku.

Kad rakstu šīs rindas, sajūtu rožu smaržu, kura maigi plūst no cidoniju augļiem uz galda traukā. Pirms tam tās nesmaržoja.

Matiolas smaržo tik saldi un patiesi,
Un šķiet, ka sienāzis spēlē viņām.
Spīd Mēness, nāk rasa,
Līdz rītam vēl gana
Gana, kad būt...

Ilgus gadus darbojoties gan privātajā, gan publiskajā sektorā, izzinot darba pieredzi dažādos segmentos un paralēli virzoties pa personīgās izaugsmes ceļu, 2015. gada nogalē es biju gatava sākt savu radošā potenciāla realizāciju saskaņā ar savu būtību. Es sāku radīt tikai smaržā un smaržās. Mana apziņa tam bija gatava. Augu ēteriskajām eļļām piemīt īpaši smalkas molekulas, spējot rast vajadzīgo izlīdzinājumu smalkajā plānā, cilvēka iekšējā pasaulē, no kurās izriet fiziskais plāns un realitāte.

Agrita Jēruma,
holistiskās arometarpījas speciāliste

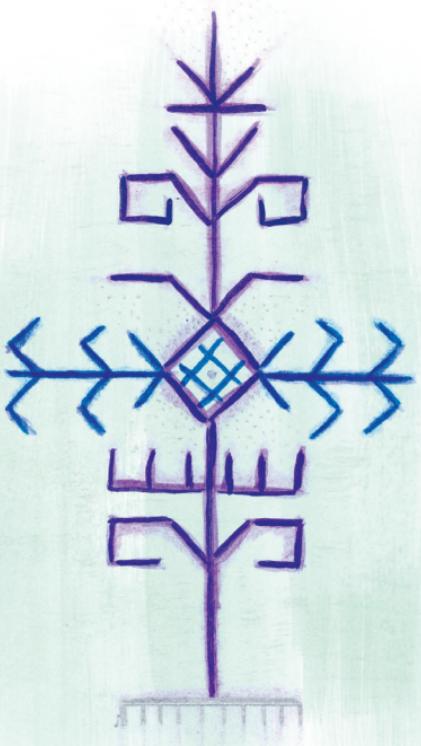
Atvērtā sirds centrā ir apzināta sirds, tāda, kurā plūst beznosacījuma jūtas. Tāda sirds ir uztveroša un radoša līdzīgi auga ziedam, saslēdzoties ar Visumu un Radītāja apziņu. Tādā sirdī satiekas gan apzināts sievišķais, gan apzināts vīrišķais – veselumā, kad jūtas rod rezonansi gribas izpausmes spēkā–darbībā.

Sadarbojoties ar augu pasauli un augu ēteriskajām eļļām, cilvēkam vienmēr būtiski ir pievienot apzinātu nodomu – klātesošākai iedarbībai.

Mijedarbojoties ar īpaši smalku matēriju – auga ēterisko eļļu jeb auga dzīvības spēku – tiek integrēts auga veselums caur tā dzīvības principu uz Zemes un aktivizētas gaismas vibrācijas.

Svarīgi izvēlēties auga ēterisko eļļu (vai vairākas ēteriskās eļļas, piemēram, izstrādājot personīgo dabīgo smaržu kompozīciju), kas patīk no sirds, veidojot pilnīgu saplūsmi un rezonansi, atjaunojot dzīvības spēku caur emociju izlīdzinājumu saslēgumā ar apziņu.

Kad uzplaukst pirmais Ceriņzieds krūmā,
Tu zini, ka Vasara nāks,
Kad uzplaukst pirmais Ievas zieds,
Tu zini, ka tā ir klāt – ar ābeļziediem raisoties vējā, kur līdzi plaukst Tava sirds,
Tu zini, ka Vasara ir klāt.

Paula Buša

Jo vairāk rakstu, jo vairāk jūtu...

Pēc brauciena pie Martas, pat neilgi pēc tam, pati neapzinājos, ka manī ir kas izmainījies, un arī tad, kad sāku saprast kas, tad pārņem tāda sajūta, ka tas jau nekas TĀDS nav, kur nu vēl grāmatas cienīgs, bet, zini, laikam jau, ka ir gan.

Pašai neapzinoties, neilgi pēc ciemošanās Martas mājās es sāku interesēties par Latvju dzīvesziņu, sāku klausīties vebinārus par veļu laiku. Es labprāt klausītos un mācītos vēl un vēl par senlatvieti, bet es arī zinu, ka man vajag īstos cilvēkus, kuri šīs zināšanas glabā un ar sirds tīrumu tās ir gatavi nodot tālāk.

Pirmais punkts: Augistes iedvesmas dārzs.

Vēl nesaprotru kur es esmu, kāpēc es šeit esmu. Es nejūtos gatava solītajam piedzīvojumam, es jūtos

slikti, nospiesta – noteikti vēl kāds to redz, no šīm enerģētiski spēcīgajām dāmām jau nenoslēpsi, mana sirds, ar kuru vienmēr dāvāju gaišumu citiem, nu ir pilna, nu viņai pašai vajag dziedināšanu, mieru. Pelde vēsā, lietainā rudens rītā? Tā noteikti neesmu es. Pa pliko? Nu, NĒ.

CIK TAS BIJA LABI. Un ūdens nemaz nebija tik auksts, cik šajā drēgnajā dienā šķistu. Paliek mazliet vieglāk...

Ūdens ir attīrošs, skaties no kura punkta gribi. Apvārdots ūdens dziedniecībā izārstējis ne tikai dzīvniekus, bet arī cilvēkus no visādām kaitēm. Relīģijā mācītājs, iegremdējot kermenī ūdenī, iesvēta to. Kaut pie sevis iedomājoties, ka stāvi zem ūdenskrituma, un dzirdot šalcošo skaņu tu attīries, kļūst vieglāk. Ūdens sevī nes dzīvību, skaidrību – ja vien esi gatavs pieņemt ūdens attīrošo energiju.

Pēc peldes paliek vieglāk...

Godīgi sakot, visa tālākā brauciena laikā nejutos savā ādā, laikam ieviļnoju ar savu peldi kādus sen nogulsnējušos procesus, iekšējo cīņu. Viss, ko es jūtu, ir dīvainas sirdssāpes.

Nākamā pietura: Augstrozes pilskalns.

Vēl viens attīrišanās rituāls pirms mūsu misijas. Iepriekš salasītas un izkaltētas vībotnes kūpinājām sev apkārt – līdzīgi kā kādreiz kadiķi mājās, lai

attīrītu māju no negatīvās enerģijas, tā mēs šoreiz vībotni, lai spēcinātu savu garu. Turklat arī pie reizes sasildījāmies pie vībotņu ugunskura. Kāds jautātu: kamdēļ tas vajadzīgs? Es nezinu, to nevar loģiski izdomāt, nevajag. Šis vairāk ir izaicinājums – vai tu spēj sajust? Ko tu jūti?

Pilskalna pašā galā ar skaistu skatu uz Augstrozes ezeru – dūmakainu, pilnīgi kā noslēpums, kas sauc. Noliecam ziedus, izkārtojot palēnām kā skaistu mandalu, vidū dzidrs kristāls, kurā katra no mums ieliek savu domu, veltījumu. Veltījumu par stipru Latviju, par siltu, mīlu, kristāltīru Latviju. Ľoti skaists veids, kā parādīt, ka esam gatavi būt un darīt kopā, vienoti roku rokā.

Lai arī skaistā doma ir ielikta nu jau arī šajā iespaidīgajā pilskalnā, es tomēr neko nejūtu... kas man jājūt? Visas taču kaut ko jūt, es cenšos, bet jo vairāk mēginu no sevis izspiest, jo mazāk man sanāk.

Pietiek mēgināt no sevis izdabūt sajūtas, ja tādu nav. Ir laiks uzlādēties.

Nākamā pietura: Zilākalna Martas mājas. Paldies jaunajam saimniekam, kurš atļāva paciemoties pie Martas.

Netālu no Martas mājām aplokā bija zirgi, ejot garām saskatījos ar vienu zirgu acs pret aci, likās tik pazīstams skatiens, it kā es iepriekšējā dzīvē to būtu pazinusi vai arī mūs vienotu kopīga sāpe. Acis

ir dvēseles atspulgs, iedomājos – ja nu tas bija kāds pazīstams skatiens, pazīstama dvēsele, kura mēģināja ko pateikt, atbalstīt. Pie Martas mājas soliņš un ugunskurs; tautā runā, ka tur var uzlādēties. Pastāvot, sajūtot, iedomājoties, kā caur ķermenī iziet uguņgs spēks.

Tālāk, braucot ārā no Latvijas uz Vanavastselīnu, pārņēma daudz vieglāka sajūta, vieglāk elpot, un arī pati vieta, kur bijām, – ļoti skaista un mierpilna. Muzejā mūs sagaidīja Latviešu meitene, tā jau ir brīnumpilna zīme, ka esam uz pareizā ceļa, iekustināt tautas būtību mazliet no cita rakursa, enerģētiski, sūtot jēgpilnas domas un vēlējumus. Arī šeit sagaidīju, ka ko īpašu sajutīšu, bet – nekā, vienīgi tas, ka manas rokas sāka pīt vainagu no mūsu ziediem – gan tas bija svētīgi man, gan arī doma, ko vainagā ieliku, un tā vienotības sajūta ar pārējām meitenēm – tas arī bija tas, ko gribu, lai visa Latvija izjūt – kopības sajūtu, pie jebkādiem apstākļiem. Aizlūgt, lai migla ceļas un viss top kristāltīrs, balts, nevainīgs. Vainags izdevās tik krāšņs kā Līgo nakts.

Manis pašas izmaiņas sākās nemanot un kādu laiciņu pēc tam. Es sāku saprast, pēc kā mana sirds kliedza. Es līdz šai pašai dienai vēl mēģinu izšķirties no 4 gadus ilgstošām attiecībām. Un, manuprāt, Martas spēka vieta iedeva man tādu kā skaidrību, ka šis ir tas, ko es vēlos. Ka mana sirds pieder citam. Šis deva man spēku un apziņu, ka esmu gatava gaidīt un gaidīt, laiks ir manā pusē, bet laiks nav mūžīgs, viss ir manās rokās.

Martas skatiens caur zirga acīm man deva cerību jaunai mīlestībai, kā mazu liesmiņu ķem un turi sev sirdī, līdz kāds to dubultos ar savu liesmiņu, blakus ejot.

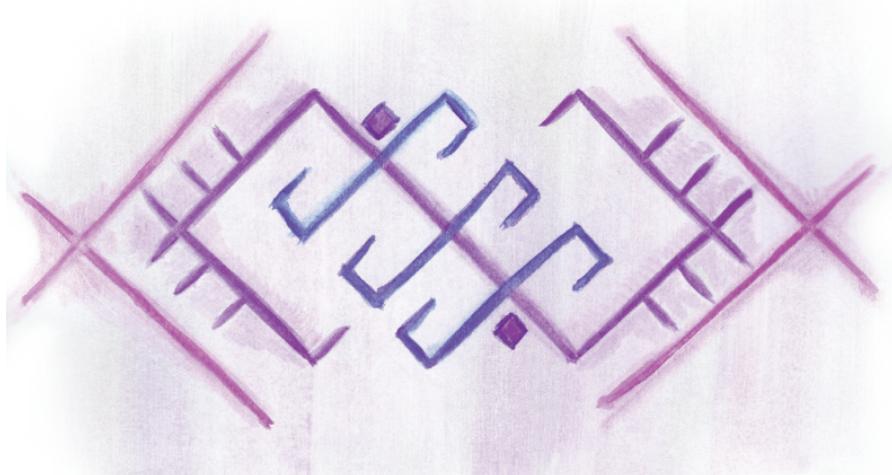
Martas spēka vieta man deva jaudu doties savos ikdienas darbos ar jaunu sparu un sasniegt jaunas virsotnes, jo es tiešām jutos nenogurdināma darbā. Tajā pašā laikā manas attiecības mani izsūc sausu, un es esmu laimīga beidzot saredzēt un apzināties, ka man kaut kas ir jāmaina.

Šodien esmu slima, mans ķermenis neizturēja transformāciju, un visa kā bija par daudz: galvassāpes, kaulus lauž, āda sāp, temperatūra – tas viss uz trīs dienām.

Interesanti, jo pie parastas saslimšanas nāk klepus, kakls sāp un slimība noteikti velkas līdzi kādu nedēļu.

Es jūtu, ka atrisinājums seko. Šis piedzīvojums bija kā atgādinājums, ka ne vienmēr tu zini, uz kurieni dodies vai kur nonāksi. Pa ceļam paspēj izdarīt ko jauku. Un tikai pēc laika, atskatoties atpakaļ, saredzi, kas ir izmainījies. Pārmaiņas vai dziedināšanās nenotiek, kā ar knipi uzsitot, tas ir process. Paldies Martai par sirds skaidrumu un enerģijas devu.

Atskatos un redzu.

Inga Geduševa

Atvērties kā pumpuram.

Nobriedis tas atver acis un ierauga Sauli. Redzēt
un ieraudzīt Sauli!

Iziet cauri Zemes vibrācijām, būt tajās, dzīvot.

Būt pašai, būt tiltam pie sevis, būt tiltam citiem
cilvēkiem transformatīvos procesos, iedrošināt,
parādīt Ceļu.

Sajust telpu, redzēt lauku... un mana redzēšana
nebeidzas ar telpas četrām sienām.

Vai tā ir viegli dzīvot? – jā un nē.

Šis ceļš ir skaists un bezgalīgs, iespēju pilns.

Dot! Izstarot dievišķo Gaismu un izgaismot
mīlestības telpu. Ar vārdu, pieskārienu un vienkārši
klusu blakus būšanu dot spēku, iedrošinājumu un
ticību cilvēkiem, ka Es varu. Vai man ir viss jāvar? –
nē, es drīkstu būt arī vāja, jo... es sevi mīlu.

Dzīvei gatavas receptes nav un nebūs – katrs pats ir atbildīgs par savu dzīvi, par to, vai un kā mēs ejam pa Laimas likto ceļu. Katra dvēselīte, esot šai Saulē, zina to ceļu, kuru konkrētam cilvēkam ir jānoiet. Bet... vai mēs sajūtam un nolasām tās zīmītes, ko Saulīte atsūtīja, tās zīmes, ko Dvēselīte mums saka priekšā, tās zīmes, ko atnes zalktis Māras līklocī savijies, sīku putnu krusta dancis uz meža ceļa vai mašīnai blakus lidojošs mednis?

Nav grāmatas par dvīņu, par divu personību audzināšanu vienlaicīgi. Meitas ir mani spogulīši, kuros redzu sevi, redzu kā divas upes plūst manā priekšā, reizēm izmet līkumu, reizēm satiekas un plūst spēcīgā straumē. Tā arī mans Celš pie sevis ir veidojies caur sajūtām, kuras sākumā nevarēju iztulkot, bet kuras krāju, gluži kā grāmatzīmes liku katru savā dzīves grāmatas lapā.

... un atbildes atnāca vēlāk, ar laika nobīdi. Šobrīd notikšana un atbildes ir savietojušās vienā ritmā. Kā viens no maniem dzīves skolotājiem mācīja: “Nesteidzies laikam pa priekšu!” Laiks visu noliek savās vietās, katrai notikšanai ir savs laiks.

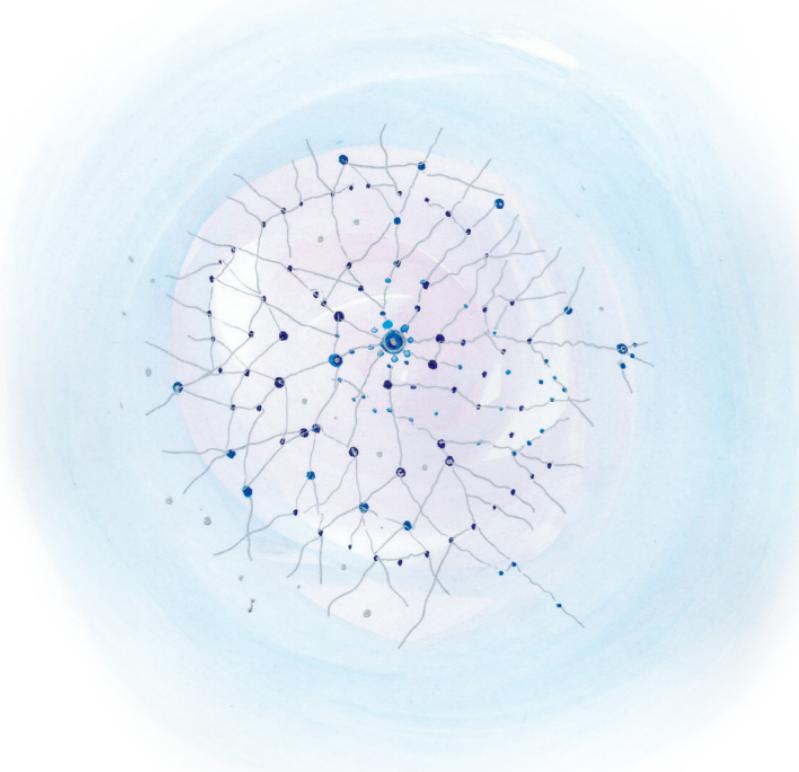
Augt, izaugt! Tapt, pārtapt! Tā ir iziešana cauri raupjām vibrācijām (nauda, vara, statuss sabiedrībā) uz smalkākām (gaišu redzēšanu, gaišu jušanu, dziedināšanu). Jā, jā, tas ir par mani. Gluži kā pasakā, reiz dziednieks manam vīram nodeva vēsti: “Kad meitas būs palaistas savā dzīvē, es sākšu gaiši redzēt un gaiši just.” Es šo ziņu saņēmu vien dažus

gadus atpakaļ, kas izskaidroja manas sajūtas, spēcīgo dievišķās enerģijas plūsmu, spēju vadīt šo enerģiju, spēju dziedināt cilvēkus. Dziednieks – mans skolotājs – nekad man nav devis gatavas atbildes. Vienmēr lika man pašai domāt, analizēt, meklēt kopsakarības, jo... nejaušību šajā paSaulē nav. Izvēle ir katra paša ziņā, cik lielā telpā un cik brīvi vēlas dzīvot.

Grāmata “Ar mīlestību, Jūsu Zilākalna Marta” ir mācību grāmata cilvēkiem par paSaules kārtību, tās likumiem un energētiskā plānā par likumsakarībām, kuras nebūt nav nejaušas, tāpat kā dzīves celā satiktie cilvēki. Martu es neesmu satikusi, bet ir sajūta, ka viņu ļoti labi pazīstu... un pazīstu caur dievišķās kārtības likumiem: ko dosi, to saņemsi, kā sauksi, tā atsauksies... Dzīvojot saskaņā ar sevi, dabu, sajūtot šīs nerēdzamās saites starp mani, manām domām, vārdiem, notikšanām, pazūd četras sienas, materiālais plāns paliek tur, aizmugurē, izšķīst ķermeniskās sajūtas... Ir neizsakāmi liela mīlestības telpa, kurā kā mammai zem sava siltā lakata sasildīt apmaldījušos, ir gaisma, no kuras saujīnu jaunai dzirkstelītei iedot apdzisušiem ugunkuriem. Dievišķā gaisma ir katrā no mums!

Noticiet sev un savām sajūtām!

Patiessā mīlestībā – Inga

Andris Melkis

Hipokrāta zvērests ir ne tikai ārstu apņemšanās savā darbā ar pacientiem ievērot ētikas normas, bet arī pildīt zināmus noteikumus – tādus kā kalpošana cilvēcei, kur katra pacienta veselība un dzīvība ir vissvarīgākais un kur ārsta profesionālo pienākumu izpildi neiespaido vecums, slimība vai nespēja un sociālais stāvoklis, kā arī kur ārsta darbībā tiek veicināts šīs profesijas gods un cildinātas tradīcijas. Pat tad, ja tiek draudēts, pārkāpjot cilvēktiesības un brīvības.

Parasti Hipokrāta zvērests jeb solījums ir bez juridiska spēka, taču šādu mentāla rakstura tradīciju popularitāte, jo īpaši kas saistīta ar cilvēka veselību un dzīvību, sabiedrībā ir būtiska.

Kas gan mums, cilvēkiem, var būt augstāka vērtība, kā dzīvība un veselība? Karmas ceļi ir nezināmi...

Ne vienmēr uz to raugāmies no saprāta viedokļa, kā rezultātā nokļūstam tur, kur neviens nevēlas nokļūt, – pie neveselības. Un tad klasiskais ceļš ir dakterīši, slimnīcas, dažādas zāles un potes.

Bez klasiskās medicīnas Latvijas un latviešu tradīcijās vienmēr populāri ir bijuši dziednieki, zāļu tantes un dabas līdzekļu atveseļošanās ceļi – prakse turēties pie dabas veselības, jo arī suns vai kaķis pats savs vātis laiza...

Arī manos rados bijuši spēcīgi dziednieki. Vectēva zāļu skapītī, gar kuru nedrīkstēja lieki grābstīties, atradās dažādu zāļu uzlējumi, vienā pat ar krupi, – kuru vectēvs izmantoja kājas vainu smērēšanai. Ķibele bija radusies jaunības laikos, kad, lai nedienētu cara armijā, kāja tika sašpricēta ar petroleju un rezultātā uzpampa tā, ka kerzas zābaku vairs nevarēja uzvilkt. Kāds tur vairs karotājs!

Stāsts šoreiz gan ir par kaut ko citu. Stāsts ir par cilvēku, kurš, iespējams, nemaz nezināja par Hipokrāta zvērestu – ar visiem solījumiem un to apakšpunktiem. Stāsts ir par unikālu sievieti, kura netikai ārstēja konkrēto kaiti, kā to dara dakterīši, bet arī dziedināja slimības pirmsākumus, no kuriem tieši konkrētā kaite bija radusies.

Zilākalna Marta

Par Zilākalna Martu zināja visi, un informācija par viņas brīnumainajām spējām bija izplatījusies

tālu aiz Latvijas robežām. Arī līdz manām ausīm tā bija nonākusi, jo es, kā jau minēju, biju iepazinies ar dabas dziedniecības iespējām.

Man bija tas gods ar Martu satikties divas reizes: gan klātienē pirms daudziem gadiem, kad viņa ļaudis pieņēma lauku mājās netālu no Raunas, gan tādā kā neklātienē vai, pareizāk sakot, pusklātienē...

Man bija kāds labs paziņa, darba kolēģis. Viņam bija pusauga dēls, kurš, vecākuprāt, attīstījās ne tā, kā tēvs un māte to būtu vēlējušies. Toreiz darba ceļi mūs ar kolēģi bija aizveduši uz Kaukāzu, filmējām kaut kādas slēpošanas lietas pie Elbrusa. Arī puisis mums bija līdzī, jo tēvs uzskatīja, ka slēpošana un sports veicinās dēla attīstību. Vairs neatceros puiša vārdu, bet atceros viņa apalīgo sejiņu, kura kā eņģelis klusā mierā smaidīja un vēroja apkārt notiekošo. Puisis nebija apresnējis, viņa kustības bija koordinētas, viņš paslēpoja, bet bez īpaša pusaudžiem raksturīga asuma. Viņa kustībās varēja redzēt tādu kā lēnumu un varbūt pat jēlumu, par ko arī vecāki uztraucās. Šajā sakarībā viņi bija izmēģinājuši visu ko – veduši pie dažādiem speciālistiem, izmēģinājuši dažādas masāžas un vingrinājumus, taču nekas nelīdzēja.

Kad viss jau bija izmēģināts bez rezultātiem, es ieteicu doties pie Zilākalna Martas. Sākumā viņi īsti šādai palīdzībai neticēja, bet beigās piekrita. Sadabūju Martas telefona numuru un piezvanīju. Kāds man atbildēja. Izstāstīju šo stāstu par puiša

ķibeli, jautāju, vai Marta varētu palīdzēt? Tad atbildētājs norādīja konkrētu dienu, kad dziedniece varētu mūs pieņemt, piekodinot, ka līdzī jāņem cukurs, sāls, sviests un ūdens.

Norādītajā dienā, bruņojušies ar visu vajadzīgo, ieradāmies Martas dzīvesvietā. Tā bija tipiska lauku māja ar dažādiem kokiem visapkārt, arī ābelēm, bišu dravu; tuvumā esošā pļava bija pilna ar automašīnām, pat ar Krievijas un Baltkrievijas numuru zīmēm, kā arī turpat bija uzcelta telšu pilsētiņa, kā jau pienākas svētceļojumu gaitās.

Norādītajā stundā nekas nenotika. Gaidījām. Apkārt savā nodabā staigāja suņi, kuri bija pieraduši pie cilvēku pūliem. Labi baroti, ar spožu spalvu, tie ļāvās glaudīšanai. Joprojām nekas nenotika. Pēc stundas atvērās durvis, pa tām iznāca kaķu ģimenīte. Durvis aizvērās, turpinājām gaidīt. Pretstatā veselīgajiem suņiem, kaķu izskats bija bēdīgs – tie izskatījās tā, it kā nebūtu ēduši, ar plānu apmatojumu un asarojošām acīm... Vēl pēc brītiņa durvis atvērās vēlreiz, un tajās parādījās pati Marta – padūšīga sieva zaļā kleitā ar baltu krādziņu – un aicināja visus iekšā.

Nezinu īsti cik, bet bez maniem aizbilstamajiem tur bija vēl vairāki cilvēki, varbūt kādi desmit. Visi iegāja iekšā, bet durvis palika atvērtas.

Man – kā cilvēkam, kurš dokumentālā kino laukā bija strādājis daudzus gadus un savu degunu

bāzis visvisādos tā laika notikumos, – nokļūt pie īstas dziednieces nebija gadījies, jo no tā laika politiskā viedokļa tas bija nepieņemami, bet ziņkāre tomēr nēma virsroku. Nolēmu paskatīties, kā tā dziedināšana īsti notiek. Ienācis iekšā, es paliku pie viesistabas durvīm. Atnākušie bija sagājuši palielā istabā, kurā atradās liels galds, uz kura cilvēki salika atnestos pārtikas produktus, ūdens pudeles, un apsēdās ap galdu. Galda labajā pusē sēdēja Marta.

Es paliku pie durvīm, ar plecu atspiedies pret stenderi. Tad pēkšņi Marta vērsās pie manis:

“Ko stāvi, nāc tu arī!”

“Nē, nē,” es atbildēju, “man pašam neko nevajag, es tikai atvedu draugus un gribēju paskatīties...”

“Nu, tad arī skaties...”

Dziedināšana izvērsās šādi: brītiņu parunājusies ar atbraukušajiem, Marta ieslīga tādā kā meditācijā, transā, tad ar rokām apkēra visu atnesto, pēc lūpu kustībām spriežot, čukstēja kādus viņai vien zināmus vārdus... un telpa pakāpeniski piepildījās ar kaut ko mistisku. Gaiss kļuva biezs un silts, ļoti spēcīga enerģija apņēma arī manu ķermenī – likās tūlīt, tūlīt nogāzīšos uz grīdas. Miegainība pārņēma manu prātu. Zaudējis jebkādu interesi par to, kas notiek ap galdu, kā arī, lai nekristu citu acīs kaunā, izvilkos ārā no istabas.

Mani draugi pēc dziedināšanas seansa iznāca ārā visai priecīgi. Kā viņi man vēlāk pastāstīja, ar

katru no viņiem bija noticeis kaut kas līdzīgs tam, kas notika ar mani. Marta ar viņiem bija aprunājusies un sacījusi, ka ar puisi viss ir pilnīgā kārtībā – pubertātes laikam beidzoties, viss sakārtosies, tikai jālieto apvārdotie produkti.

Labs, kas labi beidzas, bet šis stāsts tomēr vēl nebeidzās. Ja esi dzīves loterijā laimējis iespēju tikties ar kādu Dieva spēku apveltītu cilvēku, šis dievišķais kontakts nebeidzas nekad...

Kopš tā brīža bija pagājuši kādi 15 gadi. Rīga man vislabāk patīk rudenī, kad rudens lapas jau nobirušas un nav vēl sācies netīro ielu, sniega un sāls putru laiks. Parasti šādos laika apstākļos pēc pastaigas gribas ieiet kādā kafejnīcā un iemalkot karstu upeņu sulas un rumu dzērienu...

Un tā, sēzot kafejnīcā, kāds pēkšņi pieskārās manam plecam. Aiz manis stāvēja nepazīstams, gandrīz divus metrus garš jauneklis, sacīdams: “Tas esmu es. Pateicoties jums, es nokļuvu pie Martas...” Viņš mani pazina, es viņu ne.

Zilākalna Martas stāsts joprojām nebeidzās.

Kopš pirmās mūsu tikšanās reizes tur, kur notika dziedināšana, bija pagājuši 45 gadi, pasaule tagad ir krietni mainījusies. Veselība un pat dzīvība ir kļuvusi otršķirīga tiem, kuri vada veselības jeb neveselības biznesu. Tagad veselība un neveselība atkarīga no naudas plūsmas un ne tikai... arī no

potēm un dakterīšu godaprāta. Tas izpaužas tā, ka Hipokrāta zvēresta apsolījumiem nav juridiska spēka. Dzīvē esam izgājuši cauri uzbāzīgajiem melu un ierobežojumu pinekļiem un nonākuši tikai pie kārtējā ministra solījumiem...

Noklausījos veselības ministra pirmo uzstāšanās runu par medicīnas un labklājības uzlabojumiem, pieminot uzticīšanos zinātnei un vakcīnām. Tad noklausījos arī otru runu – tādu pašu. Sociālajos tīklos uzrakstīju ūsu komentāru par dzirdēto ar jautājumu: ko par to domātu Zilākalna Marta?

Šeit būs vēl viena neliela atkāpe par mazas tautas cilvēku lielumu, kāda arī bija Zilākalna Marta – vienkāršs lauku cilvēks.

Tā kā esmu domātājs, ceļotājs, visu saprastgribētājs un arī dažādas dzīves pieredzes uzkrājējs, daudzas reizes devos uz Indiju – visu iespējamo reliģiju un to aspektu metropoli. Tā nokļuvu izcilā indiešu guru un mistiķa Satja Sai Babas āšramā. Piedaloties āšrama meditācijās un redzot viņu klātienē, izjutu tieši to pašu spēcīgas personības radīto enerģijas plūsmu kā pie Martas viņas lauku mājā, kad gaiss klūst it kā materiāls un enerģijas sajūta tevi apņem kā viegls vējš.

Te vietā pieminēt nelielu Sai Babas citātu: “Šīs spējas nevar iemācīties, ar tām ir jāpiedzimst.”

Un nobeigumā.

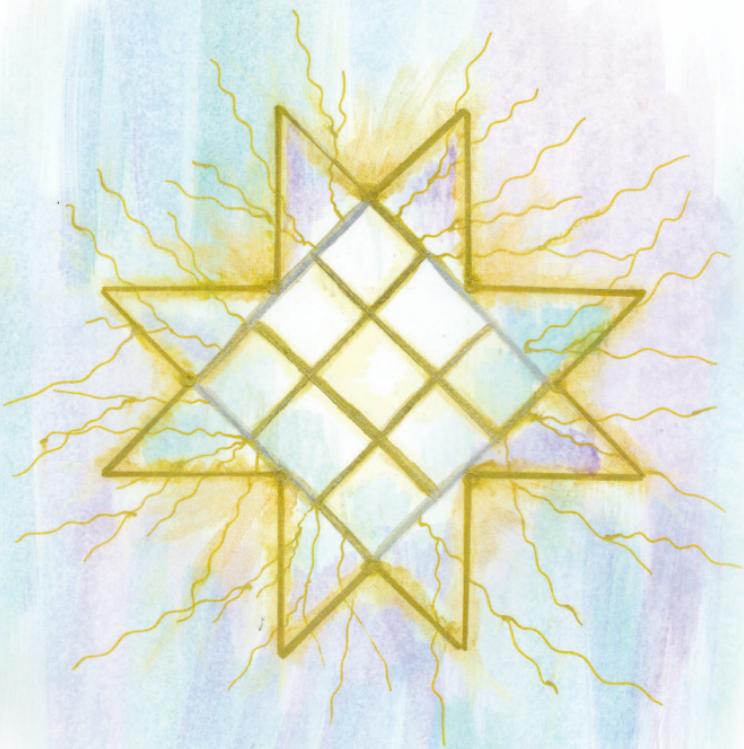
Kopš sociālajos tīklos ieliku savu iepriekšminēto komentāru, bija pagājusi nedēļa. Apsēdies uz dīvāna malas, iedomājos par Martu, bet nepaspēju savu domu prātā noformulēt. Pēkšņi apziņā ar pilnu jaudu parādījās Zilākalna Martas tēls ar vēstījumu:

“Es esmu jūsu visu māte.”

Viņa parādījās kā būtne pār Latviju ar mīlestības apskāvienu pilnām rokām, zaļā kleitā ar baltu apkaklīti. Tikpat strauji kā parādījusies, viņa izgaisa... Domājiet, ko gribat...

Zaļa, plaukstoša Latvija, mīlestība pret zemi, harmonija ar Dabu, cilvēkiem, dzīvniekiem, senām senču tradīcijām un mūsu kultūru – tā es uztvēru Zilākalna Martas vēstījumu. Tādas ir manas domas šobrīd. Visums dod enerģiju un nosaka patiesību.

Patiessību un godīgumu neviens Dievs vēl nav atcēlis.

Sintija Odziņa

Ik pa laikam manā dzīvē pavīdēja Zilākalna
Martiņas vārds.

Šad un tad bērnībā dzirdēju, ka vecāki un
vecvecāki runā par viņas labajiem darbiem. Tāpēc
man viņa nebija sveša jau no bērnības.

Laiku pa laikam lasīju par viņu un viņas
personību, taču neko vairāk!

Kad man iznāca sastapties ar Martiņu, es biju
pavisam noguris cilvēks – no darba un no citām
lietām. Galvā zibēja domas, ka ir jāsakārto savas
lietas, man bija tieksme daudz un smagi strādāt,
iespējams, tādējādi nolieket malā citas lietas.

Kad biju viskarstākajās prāta domās, ka kaut kas
dzīvē ir jāmaina, tad pavisam nejauši, bet domāju, ka
tas nemaz nebija nejauši, tam tā vienkārši bija jābūt,

manā dzīvē ienāca cilvēks, kurš strādā ar Martiņu.
Jā, tā ir, viņa vēl joprojām palīdz!

Teikšu godīgi, iesākumā man tas viss likās nedaudz komiski, kā cilvēks, kurš ir aizgājis aizsaulē spēj man palīdzēt? Taču domas pamēģināt nelika mieru.

Iesākumā domās runājos ar Martiņu un lūdzu palīdzēt man sakārtot savu prātu.

Izklausās neticami, bet pēc pāris dienām viss sāka kārtoties pats no sevis, kā arī katras problēma risinājās itin viegli. Sākumā to nesasaistīju ar Martiņu, taču, pēc laika prātojot, kā tas strādā, kāpēc pēkšņi viss sokas un rit tik raiti un bez aizķeršanās, es pieķēru sevi pie domas, ka man kāds palīdz! Un tā bija Martiņa!

Zināt to sajūtu, kad viss iet no rokas un ir nedaudz bail, ka kādā brīdī notiks kas slikts? Man tā bija, taču mudināju sevi nešaubīties un iet uz priekšu, tā teikt, būt plūsmā!

Šodien mana ikdiena nav iedomājama bez Martiņas klātbūtnes. Es tiešām viņu jūtu, viņa ir klātesoša.

Mana ikdiena iesākas ar pateicību par visu, kas manā dzīvē ir dots – gan labais, gan arī nosacīti sliktais, jo, ejot cauri šim visam, es augu un gūstu pieredzi.

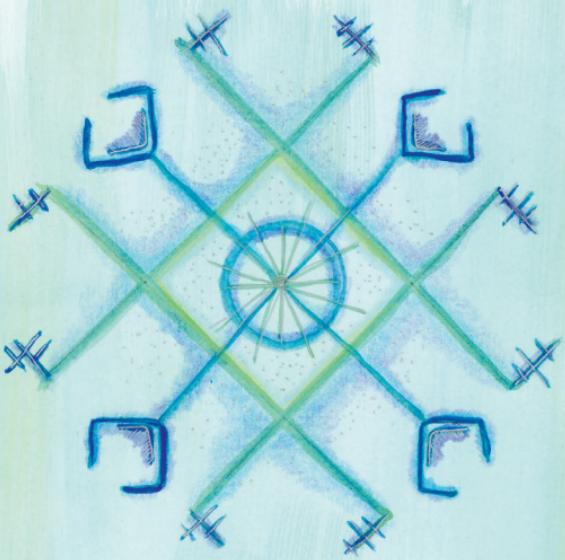
Es zinu, ka grūtā brīdī varu vērsties pie Martiņas un lūgt viņas atbalstu, palīdzību, zinu, ka tikšu uzklausīta. Svarīgi ir atstāt malā savu ego un pateikties!

Kad manī jau bija dzimusī Šī apgaismība un mana dvēsele bija sapratusi, kas patiesi ir galvenais šajā dzīvē, man bija grūti noskatīties uz cilvēkiem, kuri vēl to nesaprot.

Mudināju arī savu dzīvesbiedru pievērsties sevis apgaismošanai ar Martiņas palīdzību. Arī viņš bija skeptisks, taču ar laiku sajuta to pašu, ko es.

Šobrīd es apzinos, ka esmu te un tagad, nākotne un pagātne neeksistē, ir tikai šis brīdis, un viss. Jāspēj novērtēt un dzīvot pateicībā.

Nobeigumā vēlos teikt, ka Martiņa tiešām vēl ir ar mums un palīdz, vajag tikai lūgt!

Līvija Bērziņa

Dārgais draugs,

kurš lasa grāmatu par Zilākalna Martu!

2023. gads noslēdzas un jūtu nepadarītu darbu. Vēlos uzrakstīt par aizgājušā gada 30. septembra maģisko Misiju līdz Vanavastselīnai – Vastselīnas bīskapa viduslaiku pils dievnama kapellai – Svētvietai Igaunijā, kad 10 Latvju viedās Dvēseles pieteicās ceļojumam, īsti nezinot, kurp un pa kādiem ceļiem, bet ar skaidru apziņu: šajā Misijā jādodas! Kā reiz biju tikko pabeigusi Diānas D. Eriņas vadībā Prānas aktivizēšanu ķermenī, 21 diena Sidhu Babadži līnijā.

Grupas vadītāja Sarmīte Baumanē tik atklāja, ka dosimies ārpus Latvijas un mums piebiedrosies Zilākalna Martas grāmatas izdošanas organizētāja Ilva Kalniņa. Protams, ceļš veda līku loču – vispirms

uz Augustes iedvesmas dārzu, jo tā dīķī Augšas bija paredzējušas mūsu kailpeldi, tad svētvietā – Augstrozes Pilskalnā – tika izveidota ziedu mandala, līdz atļāva mums ierasties un enerģētiski uzpildīties spēcīgā uguns āderes vietā Zilākalna Martas mājvietā Valmieras novada Dikļu pagasta “Zažēnos”, un tālāk ceļš pa Pleskavas šoseju līdz Vanavastselīnai. Pats interesantākais, ka šajā dienā nedrīkstējām uzņemt pārtiku, un arī nemaz negribējās ēst.

Sajūtu līmenī atgriezos piepildījusies, sakārtojusies, dziedinājusies, laimīga un harmoniska, uzpildījusies ar Dievišķu mīlestības enerģiju. Bija labi padarīta darba sajūta. Sajūta, ka kaut kas ir manījies, ko nevar noraksturot. Jāatzīstas, ka Jāņa Arvīda Plaudes grāmatu par Zilākalna Martu, ko saņēmu dāvinājumā no Ilvas Kalniņas, neesmu izlasījusi vienā piegājienā, bet gan desmitiem reižu pirms miega pa lappusei. Grāmatai tiešām ir ļoti tīra un spēcīga enerģija.

Pastāstīšu nedaudz par sevi. Mani sauc Līvija Bērziņa. Dzīvoju Liepupes pagastā Limbažu novadā, mans darbs saistīts ar kalpošanu cilvēkiem, kā to pati dēvēju. Darbs ir Saulkrastu novada Sociālajā dienestā, esmu sociālā darbiniece. Ikdienā nākas sastapties ar dažādiem ļaudīm un kopīgiem spēkiem mēģināt saprast katru ejamo ceļu uz paša izvirzītu mērķi, un sniegt atbalstu. Un ir ārkārtīgs prieks, ja tas izdodas.

Savas garīgās izaugsmes ceļu uzsāku pirms gadiem 20, sākot apmeklēt izglītojošo ciklu sievietēm “Ja es būtu to zinājusi, kā man būt laimīgai” triju pagastu (Limbažu, Liepupes un Skultes) krustcelēs Izglītības biedrībā “Imanta”, kad pirmo reizi aizdomājos par kādu augstāku spēku esību, kas mani vada. Uzsāku apmeklēt meditācijas Sarmītes Baumanes vadībā, tā labāk sevi izzināju, sapratu, iemācījos meditēt, būt harmonijā ar sevi, attīstīt iztēli, ar mīlestību pieņemt lietas un necepties par notikumiem, ko nespēju mainīt.

Gadiem ejot, papildus darba gaitām jutu, ka vajag ko vairāk – iestājos Elvitas Rudzātes Sokrata tautskolā Domātājos, apguvu mācības pie MīļDieviņa.

Iepazinu Satju Sai Babu un viņa mācības: “Viss skaistais, kas ielīksmo sirdi un Dvēselē rada prieka gaviles, ir Garīgs.”

Tas viss stiprināja manu pārliecību, ka Dievs ir manī, ka Augstākie spēki vada mani, ka visam, ko daru – labu vai sliktu, apzināti vai neapzināti – seko rezultāts. Tādēļ darīt labu ir nepieciešamība, lai sekas būtu labas.

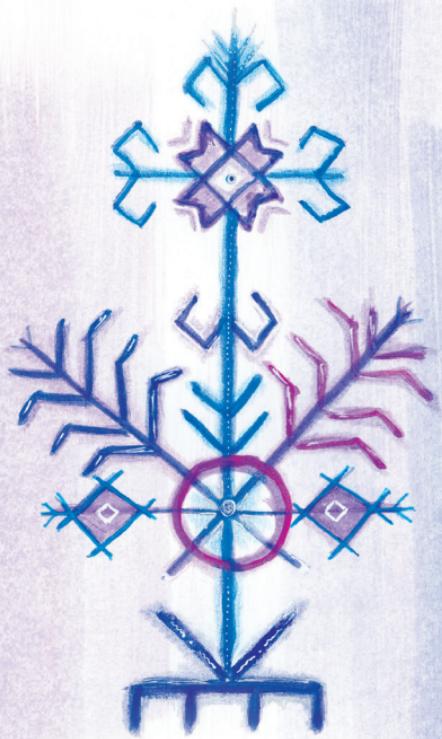
Tā pa īstam ieguvumus no maģiskās Misijas sāku apzināties tikai šā gada nogalē, kad, braucot uz darbu, pieķēru sevi muļķīgi smaidam kā tādu rozā sivēnu pavasara saulītē. Sapratu, ka man viss

padodas viegli, ka mani kāds vadītu un saka priekšā, kas jādara. Manī bija pamodusies neapturama cilvēkmīlestība. Empātijas man nekad nav trūcis, bet tas bija kas vairāk – neaprakstāms sirds siltums pret katru klientu darbā, pat visnepatīkamāko. Un darbs sagādāja prieku, un katru dienu braucu uz darbu ar prieku.

Pēdējā laikā manā ceļā parādās dažādas zīmes, piemēram, pēkšņi pārstāj līt lietus vai paveras mākoņi, vai saskatu mākoņos eņģeļu vēstījumus, vai kāda Gaismas būtne mani mīlīgi vēro, vai satieku it bieži piekūnu – citreiz sēdot liepas galotnē aiz pamatskolas vai lidojot manam auto blakus, kā sveicienā pavadot, vai pēkšņi putni sāk tik ļoti čivināt, apstiprinot manu domu. Un tad es saprotu: esmu uz pareizā ceļa, rīkojos pareizi. Man lielu gandarījumu sniedz ziemas peldes jūrā, ir sajūta, ka varu sarunāties ar viļņiem, tie pašķiras, kad ieeju jūrā, un jūtu, nekas slikts ar mani nenotiks... ir sajūta, ka Dievišķa enerģija caur ūdeni mani nolīdzsvaro, saharmonizē.

Tādi ir mani ieguvumi, manas Dāvanas no satikšanās ar Zilākalna Martu, kaut laicīgā dzīvē ne reizes neesam tikušās.

2023. gada 31. decembrī

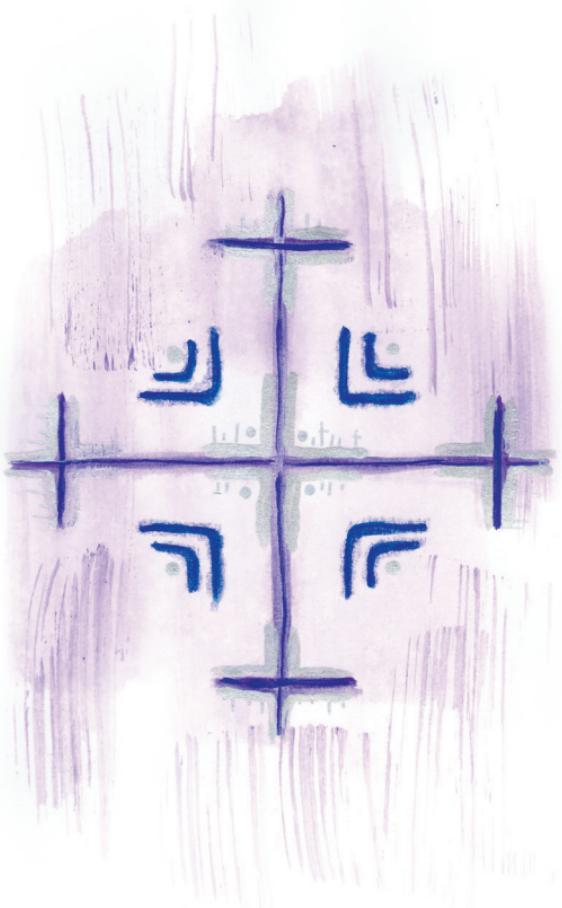
Sandra Vergina

Mēs, domubiedru grupiņa, rudenī braucām Svētceļojumā pa Martas dzīves taku un pēc tam uz Igaunijas Svētvietu Vanavastselīnā. Lūgums uzrakstīt sajūtu atskaņas par šo braucienu šai grāmatai bija jau tūlīt pēc brauciena. Ko lai raksta, ja iekšā ir tukšums un ir iestājusies amnēzija. Atmiņas tādas, it kā būtu braukusi pirms padsmīt gadiem. Atceros, ka bija labi, apmeklēju kādu objektu, un viss.

Tagad, pēc vairākiem mēnešiem, saprotu, ka šis brauciens man bija kā attīrišanās no Vecā, lai būtu vieta jaunām zināšanām, prasmēm. Zināšanām, mācībām, uz kurām mani ir sūtījusi Marta. Tajā brīdī, kad pieteicos uz *Kvantu Hyling Atman Tora* kursiem, nebiju informēta, ka tieši viņa mani sūtīja, lai arī zināju, ka mani sūta Gaismas Skolotāji. Pie tam man bija jāizvēlas tas līmenis, kurā mācās dziedināt ne tikai sevi, bet arī palīdzēt citiem.

Kad Martai jautāju, vai es tiešām nodarbošos ar cilvēku dziedināšanu – es pati sevi šādi neredzu –, atbilde bija, ka es pārsvarā dziedināšu caur saviem darbiem – manis gatavota kosmētika, individuālās ziedes, ēterisko eļļu sajaukumi, izšūtās villaines, plūsmā gatavotie lakati un vēl, un vēl...

Gan brauciens, gan Prānas aktivizēšana
ķermenī Sidhu Babadži līnijā, gan Ego jeb
Mīlestības Gaismas vēršanas maratons, gan
Kristālu aktivizācija, gan *Kvantu Hyling Atman Tora*, gan grafoloģija un grafoterapija, gan vēl...
ir devis skaidrāku kopskatu, skata paplašinājumu,
piepildījumu... Ir neiespējami pateikt – brauciens
vai jebkas cits man deva to un to. Viens ir skaidrs:
katra mācība, katras pieredze, katras tikšanās, katras...
dod plašāku skatu, atver vēl kādas durvis. Vai šīs
durvis varētu atvērt ar kaut ko vienu? Droši vien jau,
ka – nē, it īpaši, ja tās ir kādas Lielākas.

Jāzeps Bikše

Latvijas Evangēliski luteriskās baznīcas mācītājs

Biju patīkami pārsteigts, ka arī man tika dota iespēja uzrakstīt kaut kaut ko šai grāmatai. Tad nu arī padalīšos ar svarīgāko, ko mana sirds saka šajā kontekstā.

Kad bērni kaut ko ļoti vēlas, viņi vecākiem saka: “Ja es varēšu dabūt šo, tad es vairs nekad neko citu neprasīšu.” Pieaugušie jau tādi paši bērni vien ir, tikai viņi augstākam spēkam lūdz citas lietas – kāds slavu, kāds mūža mīlestību, vēl kāds dziedināšanu. Mēs jau zinām, ka bērni saņem to, ko grib, tomēr atkal un atkal prasa jaunas lietas. Tas ir tādēļ, ka viņi paši vēl īsti nezina, ko vēlas un kas viņiem ir vajadzīgs. Bieži vien vecāki zina labāk, kas bērnam vairāk vajadzīgs un sagādās ilglaicīgu prieku.

Un pieaugušajiem – vai viņu piepildītā vēlme ir tā, kas patiešām sagādā piepildījumu visam mūžam

un jēgpilnības sajūtu, arī dodoties pretim mūža izskaņai? Varbūt, ka arī pieaugušie īsti nezina, kas viņiem vajadzīgs, lai būtu patiesām laimīgi? Varbūt, ka arī to patiesībā zina tikai Dievs? Dievs sniedz mums kaut ko, kas mūs var darīt mūžīgi laimīgus. Vai mēs spējam pietiekami uzticēties tam, ka vecāki (Dievs) zina, kas mums ir nepieciešams, vai arī mēs uzticamies tikai savām sajūtām?

Ļaujiet man izmantot kādu piemēru, lai ar to labāk ilustrētu. Iedomājieties Ziemeļkoreju, kura atrodas izolācijā no pārējās pasaules. Tās iedzīvotāji nesaņem neko no visa tā labā, kas atrodas ārpus robežām. Jā, viņi varētu justies relatīvi droši, jo neviens taču viņiem negrasās uzbrukt. Un viņus no šīs situācijas glābt. Droši vien, ka arī katram no viņiem ir kādas vēlmes, kuras viņi gribētu piepildīt, bet arī tās nerisina to, ka viņi paliek nebrīvē.

Tā tas ir ar cilvēkiem un Dievu. Garīgajā dzīvē mēs visi esam kā Ziemeļkorejā – tālu no Dieva un tā labuma, kas no Viņa nāk. Diemžēl, vēl sliktāk ir tas, ka arī mēs esam samierinājušies ar mūsu šī brīža stāvokli tā, ka nemaz neilgojamies pēc brīvības.

Un Dievs pie mums nebrīvē iesūta sūtni, savu dēlu – Jēzu. Viņš nāk, lai mums pastāstītu par skaisto un brīvo zemi. Kā pierādījumu Viņš atved arī dāvanas no tālienes – Viņš dara brīnumus un dziedina. Tomēr galvenais viņa ierašanās mērķis ir tas, ka Viņš vēlas izvest mūs no šīs nebrīvās zemes

atpakaļ brīvībā. Cilvēki ar pārsteigumu un sajūsmu uzņem Jēzus veiktos brīnumus un dziedināšanas, līdzīgi kā padomju laikos, kad visi centās iegūt kaut ko ekskluzīvu no Rietumiem, kādu retu priekšmetu vai produktu. Skumji ir tas, ka lielākai daļai cilvēku pietiek ar to, ka Jēzus “padod pāri robežai” ekskluzīvās mantas, t. i., Jēzus Vārdā darītos brīnumus. Viņi uzskata, ka tas ir pietiekami pilnai laimei. Tomēr patiesība ir tāda, ka šie brīnumi un labumi ir īslaicīgi, ja izvēlamies palikt nebrīvajā zemē. Pat tie, kuri bija ieguvuši daudz no šiem labumiem, patiesībā palika tikai mūžīgās nebrīvības cietumnieki, kuri mirst tāpat kā visi pārējie. Nomira arī tie, par kuriem lasām skaistās dziedināšanas liecības, nomira arī paši dziedinātāji, arī šīs grāmatas varoņi. Kas paliek pēc tam? Vai viņi paspēja pāriet robežu?

Varbūt, ka šis piemērs palīdz labāk izprast kristīgās ticības galveno mērķi – satikt un pieķerties šim sūtnim, lai kopā ar Viņu iekļūtu mūžīgajā svētībā, mierā un harmonijā. Varētu izmantot salīdzinājumu ar izkļūšanu no cietuma. Šis mērķis ir prioritārs un viss cits tam ir pakārtots. Tāpēc kristieši vienmēr pārbauda, caur kādu “kanālu” nāk “labumu” piedāvājumi, dziedināšanas – vai tie ved pie šī sūtīja vai varbūt vērš mūsu uzticību uz kaut ko citu. Protams, ka mēs griežamies pie Dieva jebkurā laikā, lai lūgtu gan praktisku, gan pārdabisku palīdzību. Tomēr mēs to darām ar uzticību, ka Viņš, kā labs tēvs, labāk pārzina mūsu patiesās vajadzības.

Ja nu jāpadalās ar savu pieredzi, par Dievu zināju jau no bērnības, bet tā pa īstam es Viņu satiku vienā naktī. Nākamā rītā pamostoties, man šķita, ka esmu kļuvis par citu personu. Kaut kas no manas dvēseles bija izņemts un kaut kas nozīmīgs ielikts atpakaļ. Es izjutu nepieredzētu vilkmi pret visu gaišo, celsmīgo un dieviško.

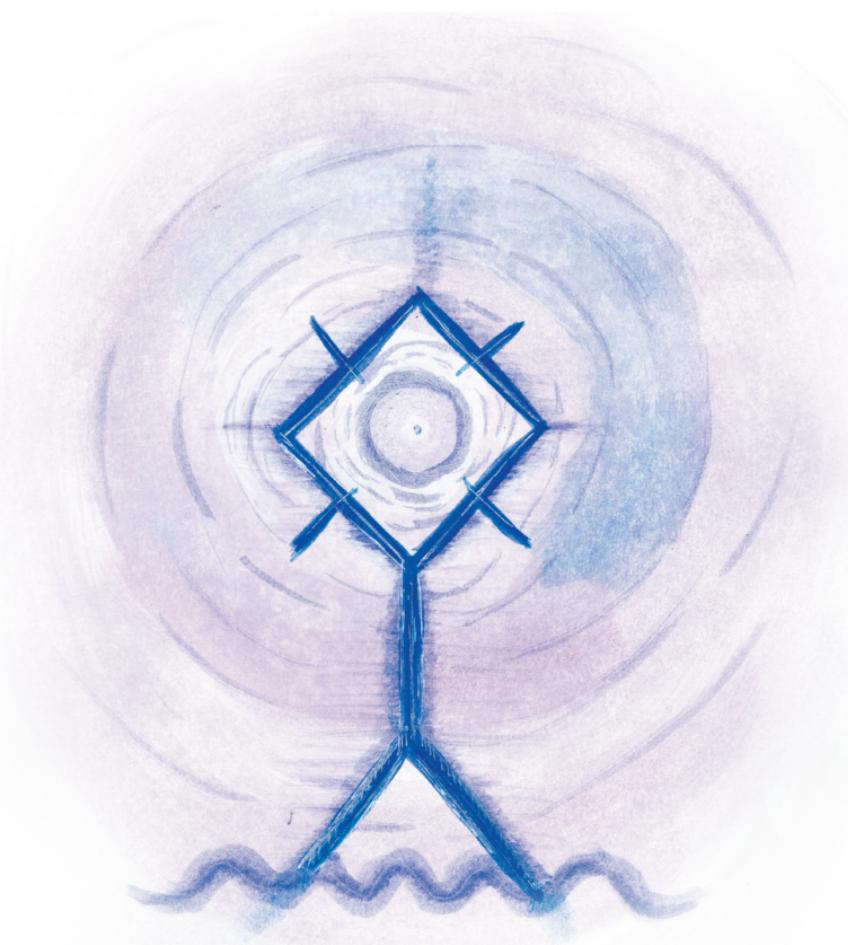
Aptuveni divas nedēļas es jutos “kā pa mākoņiem” – piepildīts ar svētumu un prieku. Bija sajūta, ka materiālajām lietām un naudai vairs nav vērtības, tas bija iekšējā miera un piepildījuma stāvoklis. Man šķiet, ka cilvēki grēko tādēļ, ka viņi ir iekšēji tukši un izsalkuši, gatavi “aprīt jebko”. Kad cilvēks ir svētuma piepildīts, viņš ir kā paēdis līdz sātam, un tādam cilvēkam var piedāvāt jebko, bet viņu nekas cits vairs neinteresē. Es nezinu, varbūt kādam ir izdevies palikt šādā stāvoklī, bet man šīs sajūtu stāvoklis pakāpeniski izzuda. Bet tas, kas palika, bija sirds spēja izšķirt labo un ļauno, derīgo un nederīgo.

Pēc šīs pārmainošās pieredzes, es varu teikt, ka ticība vairs nav tikai prāta un intelektuālu zināšanu ticība. Tā ieguva garīgu vadību. Kāda ir starpība? Zināšanas par zvaigznēm un dabas zīmēm var palīdzēt mums noteikt pareizo ceļa virzienu, un arī prāta ticība var vadīt mūs garīgajā ceļā. Tomēr, līdzīgi kā nosakot ceļu pēc zvaigznēm, pastāv risks kļūdīties. Prāta ticības pamatā ir paša cilvēka gudrība un izpratne, un rezultāts ir atkarīgs no paša

gājēja. Savukārt garīgi vadītai ticībai ir cits pamats. Tas ir kā doties ceļā pēc kompasa. Šis kompass ir Dieva vadība, kas tad arī norāda pareizo ceļu. Atliek tikai tam uzticēties. Jo lielākas ir cilvēka uzkrātās zināšanas, jo grūtāk pieņemt domu, ka būs jāvadās pēc mūsu “iekšējā kompasa”, nevis pēc paša zināšanām. Bet tieši tādēļ jau tas ir garīgais ceļš, nevis prāta ceļš.

Noslēgumā vēlētos izteikt domu.

Šī dzīve ir kā mazs koridors, kas ved mūs uz kaut ko greznāku un nozīmīgāku. Cilvēki, kuri paliek koridorā, meklējot tūlītēju laimi, zaudē iespēju nenonākt patiesajā. Tie, kuri šo mazo dzīvi gatavi atdot Dievam, atklās patieso būtību un skaistumu, kas pārsniegs visu, ko jebkad esam redzējuši un pieredzējuši.

Dr. Jānis Kalāns

Sveiki visiem, kuri lasīs šo rakstu. Mans vārds ir Jānis Kalāns, pēc izglītības ārsts maģistrs. Esmu studējis Rīgas Medicīnas institūtā terapiju, psihoterapiju, Vācijā – ājurvēdu, apguvis Tibetas, viscerālo un sporta masāžu, pedagoģiju, kinezioloģiju, strādājis par sporta ārstu ar augstas klases sportistiem. Pats esmu bijis lielajā sportā. Esmu veselīga dzīvesveida piekritējs un konsultants. Veselīgs dzīvesveids un mans moto: “Šodien Es labāks kā vakar un rīt Es labāks kā šodien. Tas ir mans dzīvesstils. Apkopojoit iepriekš manis teikto un dzīves pieredzi, uzskatu, ka mans pienākums ir dalīties ar iegūtajām zināšanām un palīdzēt cilvēkiem saglabāt un atgūt veselību, lai nodzīvotu ilgu, produktīvu un laimīgu dzīvi. Dzīve pati par sevi jau ir brīnums, kas mums ir iedots, lai to sargātu un lolotu. Ikviens cilvēks savas sirds dziļumos alkst būt vesels un dzīvot ilgi, bet lielākajai daļai trūkst zināšanu par veselīgu dzīvesveidu. Tieši

Šīs zināšanas ir pamats veselīgai, aktīvai un ilgai dzīvei līdz sirmam vecumam. Rūpēties par savu veselību ir katra cilvēka pienākums pret sevi, saviem tuviniekiem, draugiem un sabiedrību. Vesels cilvēks ir aktīvs, radošs, vērtīgs pilsonis, kas veido veselīgu sabiedrību, nevis finansiālaasta sev un citiem. Tāpēc jāuzņemas atbildība katram par savu veselību jau no agras jaunības (neviens ārsts jums neiedos veselību ar vienu tabletī, neceriet!); nevis nesaprātīgas dzīves – ēšanas, dzeršanas un citu paradumu – dēļ savām rokām iznīcināt brīnumu – dzīvi –, plānveidīgi saīsināt sev atvēlēto mūža laiku. Diemžēl cilvēks ir vienīgais izņēmums uz mūsu planētas Zeme, kas cenšas iznīcināt sevi dažādos veidos, un reti kurš nodzīvo līdz sava mūža dabiskai robežai, kas jau Bībelē ir minēta kā 120 gadu gara.

Rodas jautājums: vai tas ir gudri darīts? Kāpēc mūsdienu cilvēks, kas ir apveltīts ar dabas doto saprātu, intelektu, universālu fizisko struktūru un mūžīgu dvēseli, pievērš mazāk uzmanības savam brīnumainajam fiziskajam ķermenim nekā savai automašīnai, eiroremontam, sunim vai kaķim? Tā ir cilvēces visneizskaidrojamākā un kaunpilnākā mīkla, kas līdz pat šim brīdim nav atrisināta, kaut gan neveselīgs dzīvesveids visā pasaulē nogalina miljoniem cilvēku. Slimība ir noziegums pret savu ķermenī, neesiet “noziedznieki” paši pret sevi!

Ikviens saprātīgs cilvēks dabiski ilgojas pēc veselīgas, garas, laimīgas, lietderīgas dzīves bez

sāpēm. Arī es mīlu dzīvi un vēlos to nodzīvot pilnvērtīgi – kā veselīgu laimes un prieka pilnu piedzīvojumu –, to pašu novēlu arī jums, tāpēc turpinājumā par to, kā izmainīju savu dzīvi, – to varat izdarīt arī jūs.

Vēsturē var atrast ziņas, ka jau kopš Ādama un Ievas laikiem mūža paildzināšana ir bijis cilvēces kvēlākais sapnis vienmēr, bet universāls mūžīgās dzīves līdzeklis pagaidām vēl nav atklāts, tikai dažādos veidos tiek mēģināts kaut daļēji pagarināt cilvēka mūžu. Vēlos jums pastāstīt savu pieredzi, varbūt jums noderēs mans stāstītais.

Studiju laikā sportojot ieguvu smagu galvas traumu, nonācu slimnīcā, kur atrados 40 dienas, 20 dienas no gultas neceļoties. Ārstu verifikts bija, ka studijas jāpārtrauc, ar sportu vairs nedrīkst nodarboties (kaut gan biju RMI studentu izlasē slēpošanā). Draudzene pāris reizes atnāca uz slimnīcu apraudzīt mani, bet ar to arī viss beidzās starp mums. Īsāk sakot, bija sajūta, ka dzīve beigusies 22 gados. Iznākot no slimnīcas ar sāpošu galvu, jutos kā izmests no laivas bangojošā okeānā – kur peldēt, ko darīt, kā dzīvot tālāk? Turpināju lietot izrakstītās zāles, bet galvassāpes īpaši nerimās, tad mana mamma ieteica meklēt palīdzību pie tautas medicīnas dziedniekiem, jo mana vecmamma arī bija dziedniece, kura Latgalē pieņēma arī dzemdības un zināja par ķermeņa iztaisnošanu un Atlantu, bet diemžēl Viņas vairs nebija. Mamma minēja

Zilākalna Martu, bet es šajā laikā kā medicīnas students ļoti ticēju, ka manas galvassāpes izārstēs kolēgi ārsti ar tabletēm, un nepievērsu lielu uzmanību mammas ieteikumam.

Gāja laiks, galvassāpes nemitējās, un tad es atcerējos par Zilākalna Martu, diemžēl bija jau par vēlu – Martas vairs nebija. Bet doma par tautas medicīnu nelika man mieru. Es sāku apmeklēt citus dziedniekus un dziednieces. Viena no dziedniecēm man pateica: “Priecājies dēliņ, ka paliki dzīvs! Sargeņeļi tevi izglāba, jo tev daudz labu darbu šeit vēl jāizdara.” Bet īpašus uzlabojumus manas veselības jomā nejutu.

Šajā sarežģītajā laikā priekš manis daudz domāju par notikušo “mācību stundu”, par dzīves jēgu, par manu misiju šajā īsajā atvēlētajā laikā uz Zemes. Un sapratu, ka man neviens cits nepalīdzēs, jo mana dvēsele ir varbūt vecāka un viedāka par tām, kuras cenšas man palīdzēt. Pašam jānotic sev – kā Radītāja radītam ar visām tā spējām un īpašībām – un jātiekt ar visu kārtībā. Noticot savam dievišķumam, varam savu dzīvi pasūtīt un veidot bez starpniekiem tādu, kādu mēs vēlamies.

Galvassāpes sāku uzskatīt par savu skolotāju-dzinuli meklēt risinājumu šai problēmai. Sāku apmeklēt alternatīvās medicīnas seminārus, kongresus, studēt ājurvēdu, grāmatas par austrumu medicīnu, osteopātiju, osteorefleksoterapiju, kinezioloģiju, saprast Atlantas svarīgumu veselībā.

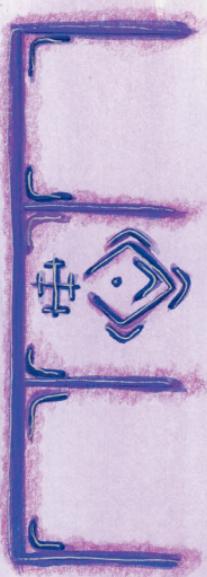
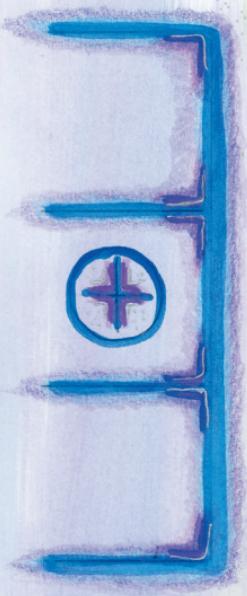
Saliekot to visu kopā un paņemot to labāko, kas pēc manas pieredzes darbojās, izveidoju savu ķermenē “restarta” sistēmu kura, kā smejies, atgriež organismu “ražotāja iestatījumos”.

Rezumējot augstāk minēto, es secinu, ka mēs, cilvēki – *Homo sapiens* (par šo nosaukumu gan pēdējā laikā jāsāk šaubīties) –, esam unikālas, informatīvas, enerģētiskas, pašatjaunojošās bioloģiskas mikrosistēmas, kurās mijiedarbojas ar Makrokosmosu un pakļaujas tā enerģijas un attīstības likumiem. Vienkāršāk sakot: cilvēkam visas šūnas atjaunojas un jebkurā vecumā (tikai lēnāk), tāpēc nekad nav par vēlu sākt rūpēties par savu veselību.

Neskatoties uz ārstu verdiktu, pabeidzu studijas RMI, ieguvu ārsta maģistra grādu, kļuvu par sporta meistarū distanču slēpošanā un joprojām palīdzu cilvēkiem saglabāt un atjaunot veselību, jo man bija mērķis, apņemšanās un ticība sev. Tā tās lietas materializējās. Tai dziedniecei izrādījās taisnība.

Tāpēc apsveicu jūs ar pirmo jūsu turpmākās dzīves Dienu!

Esiet veseli gan garīgi, gan fiziski!
Ar cieņu
Dr. Jānis Kaļāns

Patiess MĪLESTĪBAS stāsts, kas iesākās uz Zemes, lai turpinātos Debesīs

VINŠ un VIŅA. Abi šobrīd vairs nav uz šīs Zemes jeb fiziskajā iemiesojumā, tāpēc viņu vārdus neatklāsim. Šo patieso stāstu mums atsūtīja Debesis šai grāmatai. Pasniedzot kā Dāvanu, kā apliecinājumu īstas Sirds Mīlestības spēkam.

Viņi satikās jau pusmūžā, izgājuši cauri iepriekšējo attiecību visai sarežģītajiem līkločiem. Lai arī dzīlās sāpes bija atstājušas savas nospieduma pēdas viņu abu Dvēselēs, tās nebija spējušas iznīcināt ticību MĪLESTĪBAI, īstai un patiesai. VIŅA, būdama drosmīga, stipra un radoša būtne, ar savu Sievišķo Dievišķo enerģiju iespēja VIŅU atsvabināt no atkarībām. Un VINŠ, patiesā cieņā un bezgalīgā pateicībā par to, ielika savu Sirdi VIŅAS plaukstās.

Viņi rūpīgi sargāja un saudzēja abu dārgumu, novērtēja likteņa pasniegto Dāvanu. Tomēr skaudrā iepriekšējo laulību pieredze VIŅAI nedeva mieru, līdz nerimstošie satraukumi un nespēja piedot, materializējās smagā saslimšanā. Tas nāca kā pārbaudījums viņu MĪLESTĪBAS spēkam. Un atkal jau MĪLESTĪBA uzvarēja! VIŅŠ bildināja VIŅU, abi apprecējās. Sākās kopīga cīņa pret slimību, padoties neviens no viņiem nebija gatavs. Tika darīts viss iespējamais un arī neiespējamais. Palīdzēt nespēja arī sarūpētās dārgās zāles. Līdz tas notika... VIŅA aizgāja...

VIŅŠ palika... turpināja dzīvot, bet bez Sirds, jo to bija uzticējis VIŅAI. Un dzīvot bez Sirds nav iespējams, jo tā vairs nav dzīve, bet tikai izdzīvošana. Visu vēl vairāk sarežģīja pēdējo gadu notikumi ar piespiedu izolēšanos un obligāto procedūru veikšanu. VIŅŠ neizturēja un arī aizgāja... pats labprātīgi no šīs dzīves.

Un tad, pēc neilga laika, atnāca ziņa no Debesīm, ka viņi abi atkal ir kopā. VIŅA esot izlūgusies atļauju aiziet un VIŅU sagaidīt, kad VIŅŠ ieradās Dvēselu pasaule. Un viņi abi atkal ir kopā, lai turpinātu savu MĪLESTĪBAS stāstu Mūžībā.

Šis ir patiess stāsts, kas apliecina īstas MĪLESTĪBAS spēku. Ja spējam ar visu savu Sirdi un Dvēseli iemīlēt otru, tad tādai MĪLESTĪBAI nav šķēršļu, pat nāve nav.

“Pie Dieviņa gari galdi”

(latviešu tautasdziesma)

Pie Dieviņa gari galdi, gari galdi,
Tur sēž pati mīlā Māra, mīlā Māra.

Tur sēž pati mīlā Māra, mīlā Māra,
Villainītes rakstīdama, rakstīdama.

Izrakstīja, saskaitīja, saskaitīja,
Atdod Dieviņa rociņās, rociņās.

Nu, Dieviņi, Tava vaļa, Tava vaļa,
Nu Tavās rociņās, rociņās.

Nu Tavās rociņās, rociņās
Pašas Laimas atslēdziņa, atslēdziņa.

Pašas Laimas atslēdziņa, atslēdziņa,
Mana balta dvēselīte, dvēselīte.

Dod, Dieviņi, kalnā kāpt, kalnā kāpt,
Ne no kalna lejiņā, lejiņā.

Dod, Dieviņi, otram dot, otram dot,
Ne no otra mīli lūgt, mīli lūgt.

Pie Dieviņa gari galdi, gari galdi
Tur sēž pati mīlā Māra, mīlā Māra.

Saturs

Ilva Kalniņa (Ilva Urusvati) Kā atnāca šīs grāmatas ideja	7
Mūsu pieredzes stāsti un vēstījumi:	
Ilva Kalniņa (Ilva Urusvati)	15
Arnis Mednis	49
Dace Dansone-Deņisova	55
Sarmīte Baumane	73
Agrita Jēruma	81
Paula Buša	85
Inga Geduševa	91
Andris Meļķis	95
Sintija Odziņa	105
Līvija Bērziņa	109
Sandra Vergina	115
Jāzeps Bikše	119
Jānis Kaļāns	125
Patiess Mīlestības stāsts.	
Dāvana no Smalkās Pasaules šai grāmatai	131
Latviešu tautasdziesma	
“Pie Dieviņa gari galdi”	133

Vēlos pateikties Armandam, savam bijušajam vīram,
par atbalstu grāmatas tapšanas laikā.

